

Μάνος Κουνουγάκης

Manster

2018

Ο Μάνος Κουνουγάκης γεννήθηκε στο Ηράκλειο το 1985. Σπούδασε Αγγλική Φιλολογία στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και Αμερικανική Λογοτεχνία στο Πανεπιστήμιο του Έσσεξ. Κείμενά του έχουν δημοσιευτεί στην Ελλάδα και το εξωτερικό.

Τηλέφωνο Επικοινωνίας: 6974627110
Email: manoskounk7@yahoo.gr

Το παρόν έργο μπορεί να διαβαστεί ελεύθερα. Σε περίπτωση που κάποιος ενδιαφερθεί να το μεταφέρει στη σκηνή ή να το αναδημοσιεύσει, παρακαλείται να επικοινωνήσει με τον συγγραφέα.

Υπόβαθρο

Η Μαίρη Σέλλεϋ γνώρισε τον Βίκτωρ Φρανκεστάιν το 1814 σε ηλικία 17 χρονών. Γοητευμένη από τα πειράματά του τον έκανε ήρωα της διάσημης ιστορίας της. Μετά το θάνατο του Πέρσι Σέλλεϋ από πνιγμό το 1822, η Μαίρη πήρε το πτώμα του άνδρα της και επισκέφτηκε τον Φρανκεστάιν στο εργαστήριό του. Εκεί αυτοκτόνησε. Ο Βίκτωρ ακολουθώντας τις οδηγίες της χρησιμοποίησε τα σώματά των Σέλλεϋ για να δημιουργήσει ένα ανδρόγυνο πλάσμα. Το ατελές δημιούργημά του είχε μια ανδρική και μια γυναικεία μορφή, οι οποίες δεν μπορούσαν να έρθουν σε επαφή μεταξύ τους. Το πλάσμα νιώθοντας λειψό εγκατέλειψε τον δημιουργό του αναζητώντας μάταια σε ολόκληρο τον κόσμο το άλλο του μισό. Από τότε ο Φρανκεστάιν ταξίδευε συχνά στην Ευρώπη για να βρει το δημιούργημά του.

Περίληψη

Έπειτα από ένα ταξίδι ο Φρανκεστάιν επιστρέφει στο εργαστήριό του. Εκεί βρίσκει το τέρας να τον περιμένει. Η θηλυκή πλευρά έχει βρει και διαβάσει τα ημερολόγια του δημιουργού της και έτσι έχει μάθει τόσο για τη δημιουργία της όσο και για την ύπαρξη της αρσενικής μορφής. Δηλώνει δυστυχισμένη και ζητάει από τον δημιουργό της να διορθώσει το λάθος του κάνοντάς τους ένα τέλειο ανδρόγυνο πλάσμα. Εκείνος αρνείται. Η αρσενική μορφή έχει άγνοια της αλήθειας. Ωστόσο έχει κι αυτή τα δικά της αιτήματα. Η μεταξύ τους σύγκρουση οδηγεί στην αυτοκτονία πρώτα του Φρανκεστάιν και έπειτα του τέρατος. Καθώς όμως το τελευταίο ψυχορραγεί οι δυο πλευρές του έρχονται για πρώτη φορά σε πραγματική επαφή.

Τα Πρόσωπα

Βίκτωρ Φρανκεστάιν

Τέρας (αρσενική πλευρά)

Τέρας (θηλυκή πλευρά)

1.

Το εργαστήριο του Βίκτωρα Φρανκεστάιν. Συρτάρια ανοιγμένα και λίγα πράγματα πεταμένα στο πάτωμα. Ο Βίκτωρ μπαίνει στη σκηνή με μια βαλίτσα στο χέρι. Διαπιστώνει πως κάποιος το έχει διαρρήξει. Με ψυχραιμία βγάζει το παλτό του και αφήνει τη βαλίτσα στο έδαφος. Επιθεωρεί το χώρο.

Βίκτωρ: Κάποιοι αρουραίοι μπήκαν εδώ. Ανόητοι, σιχαμεροί αρουραίοι. Που μόνο αναστάτωση φέρνουν. Γνώριζαν άραγε που μπήκαν; Δεν το νομίζω. Ελάχιστοι ξέρουν για μένα. Και όλοι τους τρέμουν στην ιδέα να βρεθούν στο εργαστήριο μου. Νομίζουν πως είναι γεμάτο αλλόκοτα και μοχθηρά πλάσματα. Το βιβλίο της. Η φήμη του έχει εξαπλωθεί. Το όνομα μου φέρνει στο νου τον απόλυτο τρόμο. Ταυτόχρονα όμως και θαυμασμό. Ο άνθρωπος που έγινε θεός. Που δημιούργησε τη ζωή από τον θάνατο. *(Σηκώνει ένα βιβλίο και διαβάζει τον τίτλο.) Ο Σύγχρονος Προμηθέας. (γελάει)* Που να ήξεραν και την αληθινή μου ιστορία. Το σχέδιό της. Αυτό με έκανε δημιουργό του πιο θαυμάσιου πλάσματος. *(Αρχίζει να τακτοποιεί.)* Όχι. Οι αρουραίοι δεν ήθελαν να κλέψουν τις γνώσεις μου. Μάλλον μπήκαν τυχαία. Ίσως με πέρασαν για κάποιο αλχημιστή και ήρθαν για να βρουν το χρυσάφι μου. Εγώ αλχημιστής; Πόσο προσβλητικό. Εκτός αν... επέστρεψε; Λες; Ω Θεέ μου! Κι εγώ έλλειπα; Μα πως; Έπειτα από τόσα χρόνια; Αποκλείεται. Πολύ φοβάμαι πως δεν βρίσκεται πια στη ζωή. Καταραμένη Φρανκεστάιν! Πως ήσουν τόσο ανόητος; Ήξερες πως δεν άντεχαν άλλο. Εκείνο το κενό τους οδηγούσε μακριά σου. Όμως εσύ ήσουν τυφλός... κουφός... Και τώρα γυρίζεις από ένα ακόμη ταξίδι. Ίσως πρέπει να το πάρεις απόφαση. Δεν θα τους δεις ξανά. *(Ακούγεται ένας ήχος από το διπλανό δωμάτιο. Βγάζει το περιστροφό του και φωνάζει.)* Ποιος είναι; Ποιος; *(Καλύπτεται πίσω από ένα έπιπλο.)* Κρατάω περιστροφό. Δεν θα διστάσω να πυροβολήσω. Θα μετρήσω μέχρι το τρία. Έπειτα θα βγεις με τα χέρια ψηλά. Θα περπατήσεις με αργό και σταθερό βήμα μέχρι την πόρτα. Κι εγώ θα σε αφήσω να φύγεις. Εντάξει; Αργά και σταθερά. Αν δεν συμμορφωθείς, θα σε σκοτώσω. Σκέψου λοιπόν λογικά. Δεν υπάρχει τίποτα αξίας εδώ. Κρίμα να χάσεις τη ζωή σου για ένα τίποτα. Αρχίζω. Ένα... Δύο... Τρία... Άντε! Βγες έξω! Βγες έξω σου λέω! Μην είσαι δειλός! Δεν θα σε πειράξω! *(Περιμένει λίγο ακόμα και έπειτα σηκώνεται. Προσπαθεί να ακούσει.)* Ίσως ήταν ο αέρας. Οι αρουραίοι θα άφησαν κάποιο παράθυρο ανοικτό. Ή μήπως ήταν η φαντασία μου; Πολύ πιθανό. Είμαι κουρασμένος και τα νεύρα μου ταραγμένα. Ακόμα κι ένας επιστήμονας δικαιούται να έχει παραισθήσεις. *(Ακούγεται και πάλι ο ήχος.)* Ποιος είσαι; Ποιος; Βγες έξω! Τώρα!

(Το Τέρας μπαίνει στο χώρο με την αρσενική του μορφή. Φοράει παλτό και μια κουκούλα που καλύπτει ολόκληρο το πρόσωπο του. Έτσι ο Φρανκεστάιν δεν μπορεί να το αναγνωρίσει. Δεν βγαίνει έξω αλλά στέκεται στη μέση της σκηνής.)

Βίκτωρ: Φύγε! Αλλιώς θα πυροβολήσω!

Τέρας: Δεν θα το κάνεις.

Βικτωρ: Θα πεθάνεις.

Τέρας: Δεν έχεις σκοτώσει ποτέ.

Βικτωρ: Κάνεις λάθος.

Τέρας: Το χέρι σου. Τρέμει.

Βικτωρ: Πως σε λένε;

Τέρας: Δεν έχω όνομα.

Βικτωρ: Όλοι οι άνθρωποι έχουν ένα όνομα.

Τέρας: Οι άνθρωποι, ναι. Τα τέρατα όμως;

Βικτωρ: Φύγε!

Τέρας: Δεν με αναγνωρίζεις;

Βικτωρ: Όχι.

Τέρας: Είσαι σίγουρος;

Βικτωρ: Δείξε μου το πρόσωπό σου ή χάσου από τα μάτια μου. Αλλιώς θα πυροβολήσω.

Τέρας: Ξέρεις ποιος είμαι.

Βικτωρ: Σε ξέρω;

Τέρας: Πιο καλά από τον καθένα.

Βικτωρ: Δεν... δεν μπορεί...

Τέρας: Κι όμως.

Βικτωρ: Εσύ;

Τέρας: Ποιος είμαι; Ποιος;

Βίκτωρ: Το πλάσμα μου.

(Το τέρας βγάζει την κουκούλα του. Αποκαλύπτεται το πρόσωπο ενός άνδρα.)

Τέρας: Γεια σου πατέρα.

Βίκτωρ: Ήρθες...

Τέρας: Ναι.

Βίκτωρ: Σε αναζητούσα. Έκανα τόσο ταξίδια για να σε βρω.

Τέρας: Το δημιούργημα βρίσκει τον δημιουργό. Όχι το αντίθετο.

Βίκτωρ: Είσαι εδώ. Μετά από τόσα χρόνια.

Τέρας: Αργά ή γρήγορα θα επέστρεφα.

Βίκτωρ: *(Τον πιάνει νευρικό γέλιο.)* Το ήξερα πως δεν θα με άφηνες μόνο. Το ήξερα.

Τέρας: Είσαι καλά;

Βίκτωρ: Κάθισε. Έχουμε τόσα να πούμε. *(Το Τέρας κάθεται. Ο Βίκτωρ γονατίζει και του φιλάει το μέτωπο και τα χέρια.)*

2.

Βίκτωρ: Πρέπει να γιορτάσουμε.

Τέρας: Την επιστροφή του ασώτου;

Βίκτωρ: Είναι μέρα χαράς. Τι θα έλεγες για λίγο κρασί;

Τέρας: Θα με αφήσεις να πιω;

Βίκτωρ: Φυσικά.

Τέρας: Παλιά μου το απαγόρευες.

Βίκτωρ: Όλα θα αλλάξουν. Αρκεί να μη φύγεις ξανά.

Τέρας: Το υπόσχεσαι; (Ο Βίκτωρ σηκώνεται για να φέρει το κρασί.) Μην πας. Δεν θέλω να πιω.

Βίκτωρ: Είσαι σίγουρος;

Τέρας: (Το Τέρας γνέφει καταφατικά.) Λοιπόν; (Καθώς ο Βίκτωρ επιστρέφει στη θέση του.) Το υπόσχεσαι;

Βίκτωρ: Ναι.

Τέρας: Σε περίμενα εδώ κι ένα μήνα.

Βίκτωρ: Ένα μήνα; Κι εγώ...

Τέρας: Που ήσουν;

Βίκτωρ: Στην Ιταλία.

Τέρας: Με έφαχνες;

Βίκτωρ: Ναι.

Τέρας: Και τι σε έκανε να πιστεύεις πως θα με βρεις εκεί;

Βίκτωρ: Είχα απλά ένα προαίσθημα.

Τέρας: Εσύ; Ένας επιστήμονας; Ακλούθησες ένα προαίσθημα;

Βίκτωρ: Δεν είχα να χάσω κάτι.

Τέρας: Πόσα ταξίδια έκανες;

Βίκτωρ: Ένα κάθε χρόνο.

Τέρας: Είμαι πράγματι για σένα τόσο σημαντικός;

Βίκτωρ: Φυσικά. Είμαι ο δημιουργός σου. Ο πατέρας σου.

Τέρας: Ξέρεις τι σιέφτηρα ενώ σε περίμενα;

Βίκτωρ: Τι;

Τέρας: Ήταν μια ανόητη σκέψη.

Βίκτωρ: Πες μου.

Τέρας: Πως στη λέξη πατέρας είναι κρυμμένο ένα τέρας.

Βίκτωρ: Είναι τυχαίο. Δεν έχει να κάνει με τη ρίζα της λέξης.

Τέρας: Τόσο καλά κρυμμένο είναι. Τα τέρατα είναι ύπουλα, πατέρα. Να τα φοβάσαι.

Βίκτωρ: Εσύ φοβόσουν εκείνη τη σιά. Θυμάσαι; Μου ζητούσες να κρατάω το χέρι σου ενώ κοιμόσουν.

Τέρας: Ακόμα τη βλέπω.

Βίκτωρ: Αλήθεια;

Τέρας: Όμως δεν την φοβάμαι πια. Ξέρεις... Κάποιες φορές έχω την εντύπωση πως είναι η σιά μιας γυναίκας.

Βίκτωρ: Παράξενα παιχνίδια παίζει το μυαλό του ανθρώπου.

Τέρας: Του ανθρώπου. Όχι ενός...

Βίκτωρ: Σημασία έχει πως δεν φοβάσαι πια.

Τέρας: Διάβασα ένα ενδιαφέρον βιβλίο καθώς σε περίμενα. Με έκανε να συμπαθήσω τα τέρατα.

Βικτωρ: Σιγουρα δεν θέλεις λίγο κρασί;

Τέρας: Το έγραψε μία Αγγλίδα. Σύζυγος ενός ποιητή.

Βικτωρ: Από τη Νότια Ιταλία. Ότι πιο εκλεκτό.

Τέρας: Την λένε Μαίρη. Μαίρη Σέλλεϋ.

Βικτωρ: Θέλω να ξέρεις πως-

Τέρας: Μάλιστα το βιβλίο έχει το όνομά σου. *Φρανκεστάιν ή Ο Σύγχρονος Προμηθέας*.

Βικτωρ: Δεν έχεις καμία σχέση με όσα διάβασες.

Τέρας: Εξαιρετική συγγραφέας. Αν και για να είμαι ειλικρινής, πιστεύω πως είναι έργο του συζύγου της. Θύμισέ μου το όνομά του.

Βικτωρ: Πέρσι.

Τέρας: Ναι, σωστά. Που λες δεν πιστεύω πως μια κοπέλα δεκαοχτώ χρονών μπόρεσε να γράψει ένα τέτοιο βιβλίο. Εκτός αν...

Βικτωρ: Ναι;

Τέρας: Έγραψε την αλήθεια.

Βικτωρ: Απλά εμπνεύστηκε από κάποια πειράματά μου. Η φαντασία της έκανε τα υπόλοιπα.

Τέρας: Γιατί δεν μου το είπες ποτέ;

Βικτωρ: Δεν είναι κάτι σημαντικό.

Τέρας: Θεωρείς τη ζωή σου ασήμαντη;

Βικτωρ: Δεν είναι η ζωή μου! Και για να ξέρεις... Δεν ήθελα να σου διαβάσω την ιστορία λόγω της σκιάς. Θα σε φόβιζε ακόμα περισσότερο μια ιστορία τρόμου.

Τέρας: Την έχεις συναντήσει;

Βικτωρ: Μια φορά.

Τέρας: Και; Πως ήταν;

Βικτωρ: Δεν θυμάμαι.

Τέρας: Ο άνδρας της; Ήταν καλός ποιητής;

Βικτωρ: Ας ξεχάσουμε τους νεκρούς.

Τέρας: Είναι νεκροί;

Βικτωρ: Ναι.

Τέρας: Πως πέθαναν;

Βικτωρ: Ο Πέρσι πνίγηκε στη θάλασσα. Κάπου στην Ιταλία. Η Μάιρη λέγεται πως αυτοκτόνησε.

Τέρας: Κρίμα.

Βικτωρ: Λοιπόν, πες μου για σένα. Που ήσουν όλα αυτά τα χρόνια;

Τέρας: Ταξίδεψα και γνώρισα τον κόσμο.

Βικτωρ: Που πήγες;

Τέρας: Για αρχή στην Αγγλία.

Βικτωρ: *(αμφιδιαίξεται)* Στην Αγγλία; Τόσο βόρεια; Για ποιο λόγο;

Τέρας: Δεν ξέρω. Κάτι με τράβηξε εκεί.

Βικτωρ: Κι έπειτα;

Τέρας: Στον Νέο Κόσμο.

Βικτωρ: Τόλμησες ένα τέτοιο ταξίδι;

Τέρας: Ήθελα να γνωρίσω τη νέα ήπειρο. Μήπως και βρω εκεί αυτό που έψαχνα.

Βικτωρ: Και; Το βρήκες;

Τέρας: Ξέρεις πατέρα... Κάποιες φορές αυτό που ψάχνουμε μπορεί να είναι πιο κοντά από όσο νομίζουμε.

Βίκτωρ: Πατέρα... Αυτή η λέξη... Δεν περίμενα να την ακούσω και πάλι.

Τέρας: Είσαι ο δημιουργός μου. Λογικό να σε αποκαλώ έτσι.

Βίκτωρ: Πίστευα πως δεν θα σε ξαναδώ. Πως δεν θα τα κατάφερνες στον έξω κόσμο.

Τέρας: Κι όμως επιβίωσα. Σαν το τέρας στο βιβλίο της Μαίρη.

Βίκτωρ: Εσύ δεν είσαι τέρας.

Τέρας: Εγώ... *(Το Τέρας κλείνει τα μάτια του με τα χέρια του.)*

Βίκτωρ: Τι έπαθες;

Τέρας: Μια από τις συνηθισμένες μου κρίσεις.

Βίκτωρ: *(Του πιάνει το χέρι.)* Ησύχασε. Εγώ είμαι εδώ.

Τέρας: Η σιά. Κάθε μέρα γίνεται όλο και πιο καθαρή.

Βίκτωρ: Μήπως θες να ξαπλώσεις;

Τέρας: Αυτές οι κρίσεις με εξουθενώνουν. Όπως παλιά. Χάνω τις αισθήσεις μου και ξυπνάω μετά από ώρες. Συχνά σε κάποιο άλλο μέρος. Λες και κάποιος έχει καταλάβει το σώμα μου. Ίσως αυτή η γυναίκα.

Βίκτωρ: Μην ανησυχείς. Είσαι μαζί μου τώρα. Θα σε φροντίσω.

(Ο Βίκτωρ βοηθάει το Τέρας να βγει έξω από το δωμάτιο.)

3.

Βίκτωρ: *(Αρχίζει να τακτοποιεί τον χώρο.)* Επέστρεψε. Το ακούς Βίκτωρ; Επέστρεψε. Και εσύ νόμιζες πως σε εγκατέλειψε. Πως δεν θα το ξαναδείς. Ήσουν τόσο ανόητος. Το δημιούργημα πάντα επιστρέφει στον δημιουργό του. Το ελκύει όπως ο μαγνήτης το μέταλλο. Είσαι σημαντικός για αυτό Βίκτωρ. Μην το ξεχνάς. Εσύ του χάρισες τη ζωή. Για αυτό πάντα θα επιστρέφει κοντά σου όταν σε έχει ανάγκη. Όχι! Δεν θα το αφήσω να φύγει ξανά. Θα μείνει εδώ. Κοντά μου. Πως άλλαξε τόσο! Βελτίωσε την ομιλία και τη σκέψη του. Λες και είναι κανονικός άνθρωπος. Μα τι λέω; Δεν είναι άνθρωπος. Είναι το πιο εξάισιο πλάσμα που υπήρξε ποτέ. Τόσο όμορφο. Τόσο ξεχωριστό. Κάτι έχει όμως αλλάξει. Σαν να έχει χάσει το απόλυτο θαυμασμό και σεβασμό που μου είχε. Μήπως... ξέρει;

(Το Τέρας μπαίνει στη σκηνή με τη θηλυκή του μορφή. Φοράει ακριβώς τα ίδια ρούχα και έχει τον ίδιο σωματότυπο. Μόνο το πρόσωπο είναι λίγο διαφορετικό με θηλυκά χαρακτηριστικά.)

Τέρας: Γεια σου Βίκτωρ.

Βίκτωρ: Γεια σου καλή μου. Χαίρομαι τόσο που σε βλέπω. *(Την αγκαλιάζει και τη φιλάει στο μέτωπο.)* Κάθισε. Χρειάζεσαι ξεκούραση.

Τέρας: Που ήσουν;

Βίκτωρ: Σε έψαχνα.

Τέρας: Ήμουν εδώ. Σε περίμενα.

Βίκτωρ: Έλλειπες πέντε χρόνια και τέσσερις μήνες.

Τέρας: Έπρεπε να γνωρίσω τον κόσμο. Δεν άντεχα κλεισμένη εδώ μέσα.

Βίκτωρ: Θα σου μάθαινα τα πάντα εγώ.

Τέρας: Δεν είχες τέτοιο σκοπό. Ήθελες απλά να με έχεις κοντά σου.

Βίκτωρ: Για να σε προστατεύσω.

Τέρας: Από τον κόσμο;

Βίκτωρ: Και τον εαυτό σου.

Τέρας: Τα κατάφερα μια χαρά και μόνη μου.

Βίκτωρ: Χαίρομαι.

Τέρας: Βίωσα και έμαθα πολλά. Ωστόσο...

Βίκτωρ: Ναι;

Τέρας: Δεν βρήκα αυτό που έψαχνα.

Βίκτωρ: Δηλαδή;

Τέρας: Μια θεραπεία. Για αυτές τις στιγμές που χάνω τη συνείδησή μου.

Βίκτωρ: Έτσι γεννήθηκαν. Δεν μπορείς να το αλλάξεις. Στο είχα πει.

Τέρας: Κι όμως...

Βίκτωρ: Πες μου καλή μου.

Τέρας: Θυμάσαι εκείνο τον ήχο; Αυτόν που άκουγα όταν χανόμουν στον κόσμο του ονείρου; Έχει γίνει φωνή. Η φωνή ενός άνδρα. Μακρινή και υπόκωφη. Όμως κάποιες φορές... ξεχωρίζω λίγες λέξεις.

Βίκτωρ: Όπως;

Τέρας: Σκόρπιες λέξεις. Δεν βγάζουν νόημα. Ορκίζομαι όμως πως άκουσα το όνομα σου.

Βίκτωρ: Ίσως ήταν η δική μου φωνή. Που σε καλούσε να επιστρέψεις κοντά μου.

Τέρας: Όχι. Ήταν η φωνή ενός άλλου.

Βίκτωρ: Ποιου;

Τέρας: Δεν ξέρω. Την νιώθω όμως πλέον τόσο οικεία.

Βίκτωρ: Μην την εμπιστευέσαι.

Τέρας: Για ποιο λόγο;

Βίκτωρ: Μπορεί να σε παραπλανήσει.

Τέρας: Δεν το πιστεύω.

Βίκτωρ: *(την αγκαλιάζει)* Μην ανησυχείς. Εγώ είμαι εδώ.

Τέρας: Τότε βοήθησέ με.

Βίκτωρ: Πως;

Τέρας: Μίλησέ μου για τη δημιουργία μου.

Βίκτωρ: Αφού την ξέρεις την ιστορία. Σε έπλασα από τα σώματα κάποιων τυχαίων νεκρών. Πέρασα σχεδόν δυο χρόνια στο εργαστήριο. Με ελάχιστη τροφή και ύπνο. Μακριά από κάθε ανθρώπινη συντροφιά. Με ένοιαζε μόνο το έργο μου. Να σε δημιουργήσω.

Τέρας: Και; Είσαι ικανοποιημένος;

Βίκτωρ: Νομίζω πως άγγιξα την τελειότητα.

Τέρας: Άγγιζες; Οπότε θα είχες κάτι καλύτερο στο μυαλό σου.

Βίκτωρ: Εγώ; Όχι!

Τέρας: Πες μου για τους νεκρούς.

Βίκτωρ: Γιατί θες να μάθεις;

Τέρας: Από αυτούς προέρχομαι.

Βίκτωρ: Δεν γνωρίζω τίποτα για αυτούς. Τα πτώματα τα διάλεξα τυχαία.

Τέρας: Δεν σε πιστεύω.

Βίκτωρ: Γιατί με αμφισβητείς;

Τέρας: Σίγουρα θα επέλεξες τα καλύτερα υλικά. Όπως κάνουν όλοι οι δημιουργοί. Ο μάγειρας θα διαλέξει το πιο τρυφερό κρέας και τα πιο φρέσκα λαχανικά. Ο ζωγράφος την καλύτερη ποιότητα χρωμάτων.

Βίκτωρ: Η κρίση σου. Έχει τόσο βελτιωθεί.

Τέρας: Λοιπόν; Θα μου πεις;

Βικτωρ: Σύχναζα στα νεκροταφεία και παρακολουθούσα τις κηδείες. Ρωτούσα και μάθαινα για τις ζωές και τον χαρακτήρα των νεκρών. Έβλεπα τα πτώματά τους. Και το ίδιο βράδυ επέστρεφα για να διαπραξώ το ανόσιο έργο μου.

Τέρας: Από ποιους με έφτιαζες;

Βικτωρ: Δεν έχει σημασία.

Τέρας: Πες μου.

Βικτωρ: Δεν θυμάμαι. Είναι πολλοί.

Τέρας: Είσαι ψεύτης. Ένας άθλιος ψεύτης!

Βικτωρ: Ηρέμησε καλή μου. Είσαι ταραγμένη.

(Το τέρας βγάζει από το σακάκι του δύο σημειωματάρια και τα αφήνει πάνω στο τραπέζι.)

Βικτωρ: Που τα βρήκες αυτά;

Τέρας: Εκεί που τα είχες κρύψει.

Βικτωρ: Σου είχα απαγορέψει να ανοίξεις αυτό το ντουλάπι.

Τέρας: Τότε μπορείς να με θεωρήσεις μια κλέφτρα. Ένα σιχαμερό αρουραίο.

4.

(Ο Βίκτωρ έχει μια κρίση βήχα. Το Τέρας τον κοιτάει με απάθεια.)

Βίκτωρ: Νερό... Λίγο νερό...

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Νερό... Σε παρακαλώ...

Τέρας: Μόνο αν μου πεις την αλήθεια.

Βίκτωρ: Δεν μπορώ... Νερό...

Τέρας: Μια κρίση βήχα είναι. Δεν πρόκειται να πεθάνεις.

Βίκτωρ: Βοήθησέ με...

(Το τέρας δεν απαντάει. Απλά τον κοιτάζει. Ο Βίκτωρ σταδιακά συνέρχεται.)

Τέρας: Στο είπα πως θα σου περάσει.

Βίκτωρ: Δεν με βοήθησες.

Τέρας: Το ξέρω.

Βίκτωρ: Μα είμαι ο δημιουργός σου.

Τέρας: Ένας ψεύτης δημιουργός.

Βίκτωρ: Είσαι σκληρή.

Τέρας: Ίσως. Δεν πρέπει όμως να παραπονιέσαι. Εσύ με έπλασες.

Βίκτωρ: Δεν ήσουν έτσι.

Τέρας: Είσαι σίγουρος;

Βίκτωρ: Έχεις αλλάξει.

Τέρας: Όπως θα έλεγες κι εσύ ξαναβρήκα τη τερατώδη φύση μου.

Βίκτωρ: Ποτέ δεν σε χαρακτήρισα τέρας.

Τέρας: Είσαι σίγουρος;

Βίκτωρ: Απόλυτα. Ένας τέτοιος χαρακτηρισμός θα πρόσβαλε το όραμά μου.

Τέρας: Έχεις καιρό να τα διαβάσεις φαίνεται. *(Ανοίγει ένα από τα σημειωματάρια και αρχίζει να διαβάζει.)* «Κομμάτια σάρκας ραμμένα μαζί. Πόσο απαίσιο θέαμα. Ένα μπαλωμένο ανθρώπινο σώμα. Ένα πραγματικό... τέρας». *(ξεφυλλίζει)* Ή εδώ: «Το τέρας δεν έχει ακόμα ανοίξει τα μάτια του.»

Βίκτωρ: Το έχεις διαβάσει;

Τέρας: Πάνω από πέντε φορές.

Βίκτωρ: Δεν έπρεπε να το κάνεις.

Τέρας: Πως αλλιώς θα μάθαινα την αλήθεια;

Βίκτωρ: Το έκανα για να σε προστατεύσω.

Τέρας: Από τι;

Βίκτωρ: Τον εαυτό σου.

Τέρας: Γιατί;

Βίκτωρ: Η αλήθεια. Κάποιες φορές δεν μπορούμε να την αντέξουμε.

Τέρας: Ανοησίες.

Βίκτωρ: Το μυαλό και η γλώσσα σου δεν είχαν πλήρως αναπτυχθεί. Δεν θα καταλάβαινες.

Τέρας: Τώρα όμως;

Βίκτωρ: Δεν σου φτάνουν όσα διάβασες;

Τέρας: Δεν είναι αρκετά. Θέλω την ιστορία. Ολόκληρη. Να την ακούσω από σένα τον ίδιο. Αλλιώς... *(Γονατίζει μπροστά του.)* Σε ικετεύω.

Βίκτωρ: Σήκω.

Τέρας: Μόνο αν μου πεις την αλήθεια.

Βίκτωρ: Αν υποσχεθείς πως δεν θα φύγεις ξανά.

Τέρας: Πολύ καλά. Το υπόσχομαι.

Βίκτωρ: Εντάξει. *(Την βοηθάει να σηκωθεί.)* Θα σου πω.

Τέρας: Πες μου για τη Μαιρη. *(Κάθεται δίπλα του.)* Την αλήθεια και μόνο την αλήθεια.

Βίκτωρ: Τη γνώρισα στην Ελβετία. Σε μια έπαυλη στις όχθες της Λίμνης Γενεύη. Ήταν Ιούνιος του 1816. Είχα ταξιδέψει μέχρι εκεί για να συναντήσω τον παιδικό μου φίλο τον Έρικ. Αυτός μου σύστησε έναν Άγγλο ευγενή και ποιητή.

Τέρας: Τον Πέρσι Σέλλεϋ;

Βίκτωρ: Τον Λόρδο Βύρωνα. Γοητεύτηκε από τις μελέτες μου και με κάλεσε στην έπαυλή του για να δείξω σε αυτόν και τους φίλους του ένα από τα πειράματά μου. Πράγματι τους επισκέφτηκα το επόμενο βράδυ και μπροστά στα μάτια τους έδωσα ζωή στους μύες ενός νεκρού βατράχου.

Τέρας: Πως τα κατάφερες;

Βίκτωρ: Με τον ηλεκτρισμό.

Τέρας: Και η Μαιρη;

Βίκτωρ: Ήταν εκεί. Μαζί με τον Πέρσι, τον μέλλοντα σύζυγό της.

Τέρας: Και;

Βίκτωρ: Έδειξε να γοητεύεται από το πείραμα. Ωστόσο δεν μιλήσαμε ιδιαίτερα εκείνο το βράδυ. Οι δυο ποιητές είχαν τόσο έντονη προσωπικότητα. Είχα μαγευτεί από την παρουσία τους.

Τέρας: Οπότε;

Βίκτωρ: Ήρθε να με βρει λίγες μέρες αργότερα. Ήθελε να γράψει μια ιστορία τρόμου. Για έναν άνθρωπο πλασμένο από την ύλη του θανάτου. Τα σώματα των νεκρών.

Τέρας: Τη βοήθησες;

Βικτώρ: Πως θα μπορούσα να της αρνηθώ; Ήταν τόσο ξεχωριστή. Σιέψου... Μια κοπέλα δεκαοχτώ χρονών που αγαπούσε την επιστήμη μου. Ασκούσε πάνω μου μια... πώς να το πω... μια ανεξήγητη έλξη.

Τέρας: Την είχες ερωτευτεί;

Βικτώρ: Με επισκεπτόταν καθημερινά. Κάναμε βόλτες στη λίμνη και της εξηγούσα με κάθε λεπτομέρεια τις ιδιότητες του ηλεκτρισμού και του ανθρώπινου σώματος. Της είπα ακόμα και για εκείνο το πρώτο ανεπιτυχές πείραμά μου με ένα ανθρώπινο σώμα. Ήταν ένα...

Τέρας: Συνέχισε.

Βικτώρ: Ένα κορίτσι. Κάποιο βράδυ τη βρήκα νεκρή έξω από το σπίτι μου. Της είχαν επιτεθεί σκυλιά. Έπρεπε να παλέψω μαζί τους για να πάρω το πτώμα της.

Τέρας: Και τα κατάφερες; Την έφερες στη ζωή;

Βικτώρ: Δυστυχώς όχι.

Τέρας: Ούτε για μια στιγμή;

Βικτώρ: Μονάχα σπασμούς στα κάτω της άκρα. Αλληπάλληλους σπασμούς που κράτησαν όσο το ρεύμα έδινε ενέργεια στο κορμί της.

Τέρας: Μπορεί τα σκυλιά να της είχαν προκαλέσει ανεπανόρθωτες βλάβες.

Βικτώρ: Πολύ πιθανόν.

Τέρας: Αν το σώμα είναι ακέραιο και ο ηλεκτρισμός κάνει την καρδιά να λειτουργήσει και πάλι, τότε ίσως...

Βικτώρ: (μονολογεί) Θεέ μου! Μιλάει σαν...

Τέρας: Τι είπες;

Βικτώρ: Τίποτα. Στο τέλος του Ιούνη έφυγα από τη Γενεύη.

Τέρας: Και πότε την ξαναείδες;

Βικτώρ: Λίγα χρόνια αργότερα. Ένα βράδυ κτύπησε την πόρτα μου. Μαζί της ήταν δυο νεαροί χαμάληδες. Μετέφεραν αυτό το μπαούλο. (Της δείχνει ένα μπαούλο που βρίσκεται στη σκηνή.)

Βικτωρ: Αυτό εδώ;

Τέρας: Ναι.

Τέρας: Με τα ρούχα της;

Βικτωρ: Όχι.

Τέρας: Αλλά;

Βικτωρ: Το σώμα του Πέρσι Σέλλεϋ.

5.

(Το Τέρας σηκώνεται και πηγαίνει πάνω από το μπαούλο. Το ανοίγει και το παρατηρεί. Ο Βίκτωρ πλησιάζει.)

Τέρας: Στο μπαούλο μου; Υπήρχε ένα πτώμα;

Βίκτωρ: Κοίτα. *(σκόβει και παίρνει ένα βιβλίο)* Το αλφαβητάρι σου. Σε αυτό έμαθες τα γράμματα. Να και το πρώτο σου βιβλίο. *Παραμύθιά από την Ανατολή.*

Τέρας: *(Το παίρνει και το ανοίγει.)* Ακόμα λείπει η πέμπτη σελίδα.

Βίκτωρ: Που;

Τέρας: Εδώ. Τη στιγμή που εμφανίζεται το τζίνι.

Βίκτωρ: Δεν το θυμόμουν.

Τέρας: Η σελίδα υπήρχε. Όμως κάποιος την έσπασε.

Βίκτωρ: Να σου διαβάσω ένα παραμύθι; Όπως παλιά;

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Σου άρεσε να με ακούς να διαβάζω.

Τέρας: Πες μου πως πέθανε ο Πέρσι.

Βίκτωρ: Πνίγηκε στην Ιταλία. Ένα μπουρίνι αναποδογύρισε το σκάφος του.

Τέρας: Και; Τι έκανε η Μαίρη;

Βίκτωρ: Αποτέφρωσε το πτώμα του στην παραλία. Μια εξαγνιστική νεκρική πυρά. Αντάξια ενός σπουδαίου ποιητή. Έπειτα σκόρπισε τις στάχτες του στη θάλασσα.

Τέρας: Μα πριν λίγο μου είπες πως το σώμα του ήταν σε αυτό το μπαούλο.

Βίκτωρ: Σωστά.

Τέρας: Τότε;

Βίκτωρ: Δεν το καταλαβαίνεις; Έκαψε το σώμα ενός άλλου.

Τέρας: Ποιου;

Βικτωρ: Δεν ξέρω. Ίσως ξέθαψε κάποιο πτώμα και το έντυσε με τα ρούχα του Πέρσι.

Τέρας: Και δεν το παρατήρησε κανείς;

Βικτωρ: Οι περισσότεροι φοβούνται να κοιτάζουν τους νεκρούς. Ιδιαίτερα τους πνιγμένους.

Τέρας: Γιατί; Είναι ακίνδunami;

Βικτωρ: Είναι όμως τρομακτικοί. Τα πρόσωπά τους έχουν παραμορφωθεί.

Τέρας: Τέρατα...

Βικτωρ: Ένα σώμα χωρίς ζωή. Απόδειξη της ανυπαρξίας που μας περιμένει.

Τέρας: Κι έπειτα ήρθε σε σένα;

Βικτωρ: Κουβαλώντας στις αποσκευές της το πτώμα του συζύγου της.

Τέρας: Και τι σου ζήτησε;

Βικτωρ: Να κάνω αυτό για το οποίο ήμουν προορισμένος. Να δημιουργήσω το τέλειον.

Τέρας: Από το σώμα του Πέρσι;

Βικτωρ: Και όχι μόνο.

Τέρας: Αλλά;

Βικτωρ: *(Βγάζει από το μπαούλο ένα γυάλινο φιαλίδιο.)* Το θυμάσαι;

Τέρας: Ναι. Εκεί έβαζες το φάρμακό μου.

Βικτωρ: Αυτό που σε έκανε να κοιμάσαι.

Τέρας: Τι σχέση έχει αυτό με τη Μαιρη;

Βικτωρ: Ήταν δικό της.

Τέρας: Δικό της;

Βίκτωρ: Από εκεί ήπια.

Τέρας: Τι ήπια;

Βίκτωρ: Το δηλητήριο.

Τέρας: Αυτοκτόνησε;

Βίκτωρ: Κάπως έτσι...

Τέρας: Και δεν την εμπόδισες;

Βίκτωρ: Δεν μπορούσα να τη σταματήσω.

Τέρας: Γιατί;

Βίκτωρ: Στο είπα. Δεν μπορούσα να της αρνηθώ τίποτα.

Τέρας: Μα θα πέθαινε.

Βίκτωρ: Για να ζήσει και πάλι (Σιωπή) και να ενωθεί με τον Πέρσι. Όπως η ίδια επιθυμούσε.

Τέρας: Αυτό ήταν τρέλα.

Βίκτωρ: Υπάρχει ένας αρχαίος μύθος. Παλιός όσο κι ο κόσμος. Παραλλαγές του μπορείς να συναντήσεις σε διάφορους πολιτισμούς. Μου τον διηγήθηκε η Μαίρη εκείνο το βράδυ. Πριν μου αποκαλύψει το μακάβριου περιεχόμενο του μπαούλου.

Τέρας: Και τι λέει αυτός ο μύθος;

Βίκτωρ: Πως στα παλιά τα χρόνια δεν υπήρχαν άνδρες και γυναίκες.

Τέρας: Αλλά τι;

Βίκτωρ: Οι άνθρωποι ήταν ανδρόγυνα πλάσματα. Με μια αρσενική και μια θηλυκή πλευρά, οι οποίες ζούσαν αρμονικά στο ίδιο σώμα. Είχαν δύο πρόσωπα, τέσσερα χέρια και πόδια. Ένας τέτοιος συνδυασμός τους έδινε εξαιρετική δύναμη, ταχύτητα και αντοχή. Τους έκανε επίσης τρομερά έξυπνους αφού μπορούσαν να σκεφτούν με δυο εγκεφάλους. Έτσι ανέπτυξαν έναν πολιτισμό που όμοιό του δεν έχουμε δει μέχρι τώρα.

Τέρας: Και τι συνέβη στα πλάσματα; Γιατί αγνοούμε την ύπαρξή τους;

Βίκτωρ: Άφησέ με να τελειώσω. Τα πλάσματα ήταν ευτυχισμένα καθώς ο καθένας είχε βρει το άλλο του μισό. Η ολοκλήρωσή τους ήταν τόσο τέλεια που είχαν ξεπεράσει σε λαμπρότητα και τους ίδιους τους θεούς προκαλώντας τον φθόνο τους. Έτσι αποφάσισαν να τα καταστρέψουν. Μια μέρα ξέσπασε μια άγρια καταιγίδα. Κεραυνοί πλημμύρισαν τον ουρανό. Ήταν τόσοι πολλοί που ξεπέρασαν σε λάμψη ακόμα και τον ήλιο. Η πιο φωτεινή μέρα στην ιστορία του κόσμου. Τα πλάσματα τυφλώθηκαν στιγμιαία. Ενώ πάλευαν με τη τυφλότητα οι κεραυνοί έπεσαν πάνω τους και τα χώρισαν ακριβώς στη μέση. Αυτός ο πόνος. Σαν να ξεριζώνουν τον ίδιο σου τον εαυτό. Αν και ήταν ακόμα τυφλά ένωσαν την έλλειψη. Μάτια άπλωναν τα χέρια τους προσπαθώντας να αγκαλιάσουν το άλλο τους μισό. Όταν η όραση τους επανήλθε άρχισαν να φάχουν. Μα δυστυχώς δεν είχαν δει ποτέ το πρόσωπό του άλλου. Και ήταν τόσοι πολλοί. Πως θα έβρισκαν το ταιρι τους; Από τότε αφιέρωσαν την υπόλοιπη ζωή τους φάχνοντάς το. Όμως ποτέ δεν θα μπορούσαν να είναι σίγουροι. Οι κεραυνοί δεν είχαν χωρίσει μόνο το σώμα τους. Αλλά και τις ψυχές τους. Δεν θα αποκτούσαν ποτέ ξανά αυτή την απόλυτη ένωση.

Τέρας: Οι θεοί. Καταραμένοι να είναι! Γιατί απλά δεν τα σκότωσαν;

Βίκτωρ: Ο πόνος και η θλίψη είναι η καλύτερη εκδίκηση.

Τέρας: Ναι. Έχεις δίκιο.

Βίκτωρ: Επίσης ήξεραν πως τα λειψά πλέον πλάσματα δεν θα ήταν ευτυχισμένα. Έτσι με τον καιρό θα στρεφόταν στη λατρεία τους.

Τέρας: Σας στέρησαν την ευτυχία.

Βίκτωρ: Και την απόλυτη ολοκλήρωση. Μονάχα όταν ερωτευόμαστε και αγαπάμε νιώθουμε κάποια ψήγματα αυτής της αρχέγονης κατάστασης.

Τέρας: Κανένα δεν τα κατάφερε να βρει το άλλο του μισό; Ίσως εκείνες τις πρώτες στιγμές. Όταν ήταν ακόμα κοντά το ένα στο άλλο;

Βίκτωρ: Το ίδιο ρώτησα και τη Μαίρη.

Τέρας: Και; Τι σου απάντησε;

Βίκτωρ: Ελάχιστα τα κατάφεραν. Όμως τίποτα δεν ήταν το ίδιο. Έσφιγγαν ο ένας τον άλλο με όλη τους τη δύναμη. Για ώρες... μέρες... Ακόμα και όταν η όρασή τους επέστρεψε. Μα δεν μπορούσαν να κολλήσουν ξανά. Κάποια

στιγμή κουράστηκαν. Και τότε σκέφτηκαν πως ίσως έκαναν λάθος. Ίσως αγκάλιαζαν το λάθος ταιρι.

Τέρας: Οδυνηρό.

Βικτωρ: Η μοίρα του ανθρώπου. Όσο και αν αγαπήσεις, ποτέ δεν είσαι σίγουρος πως βρήκες το άλλο σου μισό.

Τέρας: Ίσως κάποιοι να τα κατάφεραν.

Βικτωρ: Ίσως.

Τέρας: Και τι σχέση έχει αυτός ο μύθος με την Μαίρη;

Βικτωρ: Ξέρεις. *(Της δείχνει τα σημειωματάρια.)* Μου ζήτησε να φτιάξω ένα ανδρόγυνο πλάσμα.

Τέρας: Και δέχτηκες.

Βικτωρ: Δεν μπορούσα να της αρνηθώ.

Τέρας: Καταραμένε! Δεν έπρεπε να το κάνεις.

Βικτωρ: Πίστευε πως ο Πέρσι ήταν το άλλο της μισό. Τον είχε βρει. Ανάμεσα σε όλους τους ανθρώπους. Δεν ήθελε να τον χάσει ξανά.

Τέρας: Δεν θέλω να ακούσω άλλο.

Βικτωρ: Έπεσε στα πόδια μου. Μου ζήτησε να χρησιμοποιήσω τις γνώσεις μου και να φτιάξω ένα πλάσμα από τα σώματα των νεκρών. Του Πέρσι και το δικό της.

Τέρας: Σταμάτα.

Βικτωρ: Δεν ήθελα να το κάνω. Όμως δεν μπορούσα να τη βλέπω να υποφέρει. Μου θύμιζε την Ελίζαμπεθ. Την αγαπημένη μου ξαδέερφη. Ήταν σαν να υπέφερε εκείνη.

Τέρας: Μην μιλάς άλλο.

Βικτωρ: Σταδιακά άρχισε να χάνει τα λογικά της. Δεν μπορούσα να τη βλέπω να σβήνει. Της υποσχέθηκα-

Τέρας: Δεν έπρεπε. Όχι, δεν έπρεπε.

Βίκτωρ: Τα χέρια της έτρεμαν. Εγώ ο ίδιος της έδωσα το δηλητήριο.

Τέρας: Τη σκότωσες;

Βίκτωρ: Απλά τη βοήθησα να αυτοικτονήσει.

Τέρας: Είσαι ένα τέρας. *(Αρχίζει να μεταμορφώνεται. Παραπατώντας βγαίνει έξω από τη σκηνή.)*

6.

Βίκτωρ: Ανόητε Βίκτωρ. Μπορούσες να την ξεγελάσεις. Να της πεις πως διάβασε κάποιες χαζές σημειώσεις. Μια ιδέα που ήταν αδύνατο να γίνει πραγματικότητα. Γιατί της είπες την αλήθεια; Γιατί; Τώρα θα σε μισήσει. Θα σε θεωρήσει ψεύτη. Θα καταλάβει πως η φωνή που ακούει στον ύπνο της είναι του Πέρσι. Μα τι λέω; Ποιος Πέρσι; Εκείνος είναι νεκρός. Η αρσενική μορφή είναι κάποιος άλλος. Ο γιος μου. Ο αγαπημένος μου γιος.

(Το Τέρας με την αρσενική του μορφή μπαίνει σαστισμένο στο χώρο.)

Τέρας: Πατέρα; Τι συνέβη πατέρα;

Βίκτωρ: *(Πάει κοντά του και τον αγκαλιάζει.)* Ησύχασε. Εγώ είμαι εδώ.

Τέρας: Είδα έναν εφιάλτη. Τον βλέπω ξανά και ξανά από τη μέρα που γύρισα. Μια σιιά...

Βίκτωρ: Ησύχασε.

Τέρας: Η σιιά ενός ανθρώπου. Άλλοτε περπατάει και άλλοτε στέκεται. Ξαφνικά αρχίζει τις συσπάσεις. Δείχνει να υποφέρει. Μετά από λίγο χωρίζεται στα δυο. Σε δύο ξεχωριστές σιιές που μάταια προσπαθούν να ενωθούν και πάλι. Αγκαλιάζονται ξανά και ξανά. Μα τίποτα...

Βίκτωρ: Και εσύ τι κάνεις;

Τέρας: Θέλω να τις βοηθήσω. Μα κάθε φορά μένω κολλημένος στο ίδιο σημείο.

Βίκτωρ: Η σιιά. Μήπως είναι αυτή που βλέπεις από παλιά;

Τέρας: Ναι. Μια από αυτές που δημιουργούνται μετά το χωρισμό. Σήμερα μάλιστα την είδα πιο καθαρά από κάθε άλλη φορά.

Βίκτωρ: Και; Πως ήταν;

Τέρας: Μια γυναίκα. Δεν μπορούσα να διακρίνω το πρόσωπό της. Ήθελα όμως τόσο να ενωθώ μαζί της. Και ζήλεψα την άλλη σιιά. Ήθελα να πάρω τη θέση της.

Βίκτωρ: Ανοησίες.

Τέρας: Ήταν θλιμμένη. Προσπάθησα να την παρηγορήσω. Όμως δεν με άκουγε. Της φώναξα με όλη μου τη δύναμη. Μα τίποτα. Λες και ήταν χιλιόμετρα μακριά. Σε κάποιον άλλο κόσμο.

Βίκτωρ: Όνειρο ήταν.

Τέρας: Τότε θέλω να την ονειρευτώ και πάλι. Το επιθυμώ όσο τίποτα άλλο στον κόσμο.

Βίκτωρ: Ακόμα και τη συντροφιά του πατέρα σου;

Τέρας: Συγχώρεσε με.

Βίκτωρ: Πρέπει να την ξεχάσεις.

Τέρας: Δεν θέλω.

Βίκτωρ: Πρέπει.

Τέρας: Μα πατέρα...

Βίκτωρ: Είναι για το καλό σου. *(Του χαϊδεύει τα μαλλιά.)*

Τέρας: Για να το λες...

Βίκτωρ: Μήπως πεινάς;

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Είσαι χλωμός. Πρέπει να σε φροντίσω. *(Σηκώνεται όμως το Τέρας τον εμποδίζει.)*

Τέρας: Μείνε λίγο ακόμα. Ας συζητήσουμε. Όπως παλιά.

Βίκτωρ: Εντάξει.

Τέρας: Πες μου για εκείνη τη συγγραφέα. Αυτή που έγραψε το *Φρανκεστάιν*.

Βίκτωρ: Ας ξεχάσουμε το καταραμένο βιβλίο.

Τέρας: Αφού είσαι ο πρωταγωνιστής.

Βίκτωρ: Όχι εγώ. Ένας φανταστικός χαρακτήρας που φέρει το όνομά μου.

Τέρας: Πες μου την αλήθεια. Δημιούργησες εκείνο τον δαίμονα;

Βικτωρ: Φυσικά και όχι.

Τέρας: Θα ήταν ο αδερφός μου.

Βικτωρ: Ποτέ! Εσύ είσαι ένα ευγενές πλάσμα. Ενώ εκείνος...

Τέρας: Ήταν μόνος στον κόσμο. Τον είχε απαρνηθεί ακόμα και ο ίδιος του ο δημιουργός.

Βικτωρ: Ποτέ δεν θα έκανα κάτι τέτοιο.

Τέρας: Πες μου για τη Μαίρη.

Βικτωρ: Δεν θυμάμαι πολλά. Την είδα μόνο μια φορά στη ζωή μου.

Τέρας: Πες μου κάτι για αυτή. Το οτιδήποτε.

Βικτωρ: Ήταν εύθραυστη. Τέτοια πλάσματα δεν αντέχουν πολύ.

Τέρας: Λυπάμαι.

Βικτωρ: Αυτή είναι η φύση του ανθρώπου.

Τέρας: Έχει περάσει καιρός από το θάνατό της;

Βικτωρ: Δεν ξέρω. Γιατί ρωτάς;

Τέρας: Τίποτα. Ξέχασέ το.

Βικτωρ: Ναι, ας ξεχάσουμε τους νεκρούς. *(σηκώνεται)* Πρέπει να γιορτάσουμε την επιστροφή σου. Θα ετοιμάσω το δείπνο.

Τέρας: Πατέρα.

Βικτωρ: Ναι;

Τέρας: Χαίρομαι που γύρισα.

Βικτωρ: Κι εγώ.

Τέρας: Δεν θέλω να ξαναφύγω.

Βίτωρ: Θα είσαι ευτυχισμένος εδώ. (αποχωρεί)

7.

(Το Τέρας μόνο του στη σκηνή. Πηγαίνει μπροστά από ένα σκεπασμένο καθρέπτη. Αφαιρεί το σεντόνι και παρατηρεί τον εαυτό του.)

Τέρας: Εγώ. Το πρόσωπό μου. Δεν μοιάζω με τέρας. Έχει δίκιο ο πατέρας. Όμως κάτι με κάνει να νιώθω το πλάσμα της Μαίρη αδερφό μου. Λες να υπήρξε; Να έκανε όλες αυτές τις ανόσιες πράξεις; Επειδή ο πατέρας το αρνήθηκε; Επειδή δεν του πρόσφερε την αγάπη του; Σιάσει! Πως τολμάς να τον αμφισβητείς; Σου είπε πως εκείνος ο δαίμονας δεν υπήρξε ποτέ. Πρέπει να τον εμπιστευτείς. Ο καλός μου ο πατέρας. Ποτέ δεν θα μου έλεγε ψέματα. Θα γινόμουν κι εγώ άραγε τέρας αν δεν με αγαπούσε; Αν με παραιτούσε μετά τη δημιουργία μου; Θα σκότωνα και θα βασάνιζα αθώους; Νιώθω να έχω μια διπλή φύση. Μια ανθρώπινη και μια τερατώδη. Παλεύουν μεταξύ τους. Αλλά ευτυχώς η ανθρώπινη είναι πιο ισχυρή. Όμως φοβάμαι. Μπορεί να έρθει η μέρα που... η τερατώδη θα υπερισχύσει. Και τότε θα γίνω ένα κτήνος. Όπως σε εκείνο το άθλιο στενό στο Λονδίνο. Εκείνα τα αγόρια με βρήκαν να κοιμάμαι. Ονειρευόμουν τη σιαά και φοβόμουν. Με έβρισαν. Με χτύπησαν. Δεν μπόρεσα να ελέγξω τον εαυτό μου. Καταραμένη. Δεν έπρεπε. Κι όμως σου άρεσε. Τη στιγμή που έσπρωξες εκείνο το αγόρι. Που έβαλες τα χέρια σου γύρω από το λαιμό του. Ένωσες την ωμή δύναμή σου. Το φόβο του. Τη μυρωδιά από τα κάτουρά του. Τον ήχο από την άτακτη φυγή των υπολοίπων. Δεν μπορούσε να αναπνεύσει. Ήθελες να το δεις να πεθαίνει. Θυμάσαι το ρίγος που διαπέρασε το κορμί σου; Η έκσταση του φόνου. Δεν το έκανα όμως. Μια φωνή με απέτρεψε. Η δική μου; Της σιαά; Ποτέ δεν κατάλαβα. «Μην το κάνεις. Είσαι καλός. Είσαι άνθρωπος.» Ακόμα θυμάμαι εκείνα τα λόγια. «Είσαι άνθρωπος.» Είσαι; Ναι, είμαι. Είσαι σίγουρος; Ναι. Δηλαδή έτσι νομίζω. Για αυτό πρέπει να μείνω κοντά στον πατέρα. Η φροντίδα του θα με σώσει.

Μα είναι η αγάπη του αρκετή; Γιατί δεν νιώθω πλήρης; Ευτυχισμένος; Ίσως χρειάζομαι κι εγώ μια νύφη. Όπως εκείνο το τέρας. Θα μπορούσε άραγε να μου φτιάξει ένα ταίρι; Μια σύντροφο. Θα πάω στα νεκροταφεία και θα του βρω τα καλύτερα πτώματα. Νεκρές που θα μοιάζουν σε εκείνη. Τη γυναίκα του ονείρου μου. Και εκείνος θα μου τη φτιάξει. Έτσι θα πάψει να εμφανίζεται στο όνειρό μου. Θα την έχω δική μου. Κρίμα μόνο που... Αν η Μαίρη είχε πεθάνει πρόσφατα... Θα μπορούσες να κλέψεις το σώμα της. Θα του το πήγαινες. Και εκείνος θα το χρησιμοποιούσε για να φτιάξει τη νύφη σου. Δεν ξέρω γιατί αλλά από τότε που διάβασα το βιβλίο της τη σκέφτομαι συνέχεια. Μαίρη. Μαίρη Σέλλεϋ. Πως μπόρεσες, εσύ μια κοπέλα, να γράψεις ένα τέτοιο έργο; Τυχερός ο πατέρας που τη γνώρισε. Ακόμα πιο τυχερός εκείνος ο Σέλλεϋ. Φαντάζομαι το πρόσωπό και το σώμα της. Τη φωνή της. Συχνά της δίνω τη μορφή της γυναίκας του ονείρου μου. Της σιαά που κάποτε με φόβιζε τόσο. Πόσο θέλω και πάλι να ονειρευτώ. *(Αποχωρεί. Ακούγεται η φωνή του.)* Θα δεχτεί άραγε να μου φτιάξει μια νύφη; Ο καλός μου ο πατέρας.

8.

(Ο Βίκτωρ μπαίνει στη σκηνή. Ψάχνει το Τέρας.)

Βίκτωρ: Μα που πήγε; Λες να έφυγε πάλι; Μα μου υποσχέθηκε. Είπε πως είναι ευτυχισμένο. Πρέπει να τρέξω.

(Βάζει βιαστικά το παλτό του. Ωστόσο τη στιγμή που ανοίγει την πόρτα εμφανίζεται η θηλυκή μορφή.)

Τέρας: Που πας Βίκτωρ;

Βίκτωρ: Εδώ είσαι; Κι εγώ νόμιζα πως...

Τέρας: Φοβήθηκες ότι έφυγα;

Βίκτωρ: Ναι.

Τέρας: Δεν θα φύγω μέχρι να ικανοποιήσεις το αίτημά μου.

Βίκτωρ: Τι θέλεις;

Τέρας: Για αρχή να καταλάβεις τη δυστυχία μου.

Βίκτωρ: Εσύ επέμενες να μάθεις την αλήθεια. Αν δεν ήξερες, τώρα θα ήσουν ευτυχισμένη.

Τέρας: Κάνεις λάθος. Ήμουν από παλιά δυστυχισμένη. Κι ας μην στο είπα ποτέ. Ήξερα για εκείνα τα πλάσματα, Βίκτωρ. Ήξερα. Ακόμα και χωρίς να γνωρίζω το μύθο. Από τις πρώτες στιγμές της ύπαρξής μου είχα εκείνη την αίσθηση. Μια έλλειψη. Ένα κενό. Ένιωθα ατελής. Για αυτό έφυγα. Για να βρω το άλλο μου μισό

Βίκτωρ: Είχες εμένα.

Τέρας: Δεν είναι το ίδιο.

Βίκτωρ: Η αγάπη του δημιουργού σου είναι αρκετή.

Τέρας: Όχι!

Βίκτωρ: Επιμένω πως ήσουν ευτυχισμένη.

Τέρας: Έτσι νόμιζες.

Βίκτωρ: Έτσι ήταν. Η παρουσία μου σε γέμιζε χαρά. Καμιά κόρη δεν υπήρξε τόσο τυχερή. Όμως εσύ μπήκες στον πειρασμό. Ήθελες να μάθεις. Και ιδού! Να τι σου έφερε η γνώση. Τον πόνο... τη δυστυχία...

Τέρας: Δεν είσαι εγώ! Το καταλαβαίνεις; Δεν είσαι εγώ. Δεν μπορείς να ξέρεις πως νιώθω.

Βίκτωρ: Γιατί γύρισες;

Τέρας: Έπρεπε να μιλήσω μαζί σου. Να με βοηθήσεις.

Βίκτωρ: Μπορώ να κάνω τα πάντα για σένα. Φτάνει να είναι για το καλό σου.

Τέρας: Το καλό μου; Με ποιο δικαίωμα αποφασίζεις εσύ για το καλό μου;

Βίκτωρ: Είμαι ο δημιουργός σου.

Τέρας: Που οφείλει να με αφήνει ελεύθερη να αποφασίζω για τη ζωή μου. Όπως έκανε με εσάς ο δικός σας Δημιουργός.

Βίκτωρ: Μην μιλάς για αυτόν. Είναι απών. Ενώ εγώ...

Τέρας: Τότε άκουσέ με. Κατάλαβε πως νιώθω.

Βίκτωρ: Μπορώ να κάνω πολλά περισσότερα.

Τέρας: Αυτή η απελπισία. Να τον ψάχνεις για χρόνια. Να υποφέρεις. Και να φοβάσαι πως όλα είναι μάταια. Να μην γνωρίζεις πως είναι συνεχώς μαζί σου. Πως είστε το ίδιο πλάσμα.

Βίκτωρ: Κορίτσι μου.

Τέρας: Να μοιραζόμαστε το ίδιο σώμα. Και όμως να μην μπορούμε να επικοινωνήσουμε.

Βίκτωρ: *(την αγκαλιάζει)* Ξέχνα τα όλα. Σκέψου πως δεν τα έμαθες ποτέ. Και μείνε εδώ. Μαζί μου. Θα σας φροντίσω. Και τους δυο.

Τέρας: Καταραμένε! Απέτυχες!

Βίκτωρ: Εγώ;

Τέρας: Η Μαίρη σου ζήτησε ένα ανδρόγυνο πλάσμα. Ότι πιο τέλειο υπήρξε ποτέ. Όπου το αρσενικό και το θηλυκό θα συνυπάρχουν αρμονικά. Και εσύ; Κοίτα τι έφτιαξες!

Βικτωρ: Μα είσαι ένα τέλειο πλάσμα.

Τέρας: Ανοησίες. Το ξέρεις καλά πως δεν τα κατάφερες.

Βικτωρ: Μα η ατέλειά σου... Αυτή σε κάνει τόσο ξεχωριστή.

Τέρας: Είσαι ανάξιος του Φρανκιστάν της Μαίρη. Εκείνος αναγνώρισε το σφάλμα του. Είδε αμέσως πόσο απαίσιος ήταν εκείνος ο δαίμονας. Εσύ ακόμα και αν ήμουν το πιο απεχθές πλάσμα στον κόσμο, θα εξακολουθούσες να με βλέπεις ιδανική.

Βικτωρ: Κάνεις λάθος.

Τέρας: Τι δημιουργός είσαι Βικτωρ;

Βικτωρ: Εγώ; Δεν ξέρω. Είμαι απλά... ένας άνθρωπος.

Τέρας: Ούτε ο δικός σας Δημιουργός τα κατάφερε τόσο καλά τελικά.

Βικτωρ: Μάλλον έχεις δίκιο.

Τέρας: Αυτός όμως δεν ήταν ψεύτης όπως εσύ.

Βικτωρ: Μπορεί. Όμως και πάλι είμαι καλύτερός του.

Τέρας: Γιατί;

Βικτωρ: Ποτέ δεν σας έδιωξα όπως αυτός τους πρωτόπλαστους. Κι επιπλέον συγχώρεσα τη φυγή σας. Σας δέχτηκα πίσω.

Τέρας: Δεν είναι αρκετό.

Βικτωρ: Τι θέλεις να κάνω;

Τέρας: Να ικανοποιήσεις το αίτημά μου.

Βικτωρ: Αλλιώς;

Τέρας: Θα σου στερήσω ότι πολυτιμότερο έχεις.

(Το Τέρας πάει μέχρι το μπαούλο. Παίρνει το φιαλίδιο με το οποίο αυτοκτόνησε η Μαίρη και χύνει μέσα του ένα υγρό από ένα άλλο φιαλίδιο που έχει μαζί της.)

Βίκτωρ: Τι κάνεις εκεί;

Τέρας: Ετοιμάζω το φάρμακό μου. Όπως παλιά.

Βίκτωρ: Και τι φάρμακο είναι αυτό;

Τέρας: Παυσίπονο. Μόλις το πάρω δεν θα νιώθω αυτό το κενό.

Βίκτωρ: Δεν... δεν θα το κάνεις.

Τέρας: Θα αυτοκτονήσω. Όπως εκείνη.

Βίκτωρ: Μα έτσι θα πεθάνει κι αυτός.

Τέρας: Θα τον σώσω από τη δυστυχία του.

Βίκτωρ: Δώσε μου το. *(Πηγαίνει αργά προς το μέρος της)*

Τέρας: Ακίνητος. Αν κάνεις άλλο βήμα θα το πιω. *(Ο Βίκτωρ σταματάει.)*

9.

Βίκτωρ: Πολύ καλά. Ακούω το αίτημά σου.

Τέρας: Να διορθώσεις το λάθος σου. Να με κάνεις ένα τέλειο πλάσμα ώστε να συνυπάρχω και να επικοινωνώ με εκείνον.

Βίκτωρ: Αυτό είναι αδύνατο.

Τέρας: Για σένα;

Βίκτωρ: Ναι.

Τέρας: Θυμάσαι τι μου έλεγες όταν δυσκολευόμουν να διαβάσω;

Βίκτωρ: Δεν μπορούσες να πεις το ζι.

Τέρας: Το διάβαζα ψι.

Βίκτωρ: Ψένος... Ψυράφι...

Τέρας: Ψανά... φαφνικά...

Βίκτωρ: Κάθε μεσημέρι κάναμε πρόβα. Κου και σου... Ξου... Κου και σου... Ξου...

Τέρας: Η χειρότερη στιγμή της ημέρας.

Βίκτωρ: Τα κατάφερες όμως. Η πρώτη σου λέξη ήταν... ήταν...

Τέρας: Ξωτικό.

Βίκτωρ: Σωστά.

Τέρας: Μπορείς να καταφέρεις τα πάντα. Αρκεί να το θελήσεις.

Βίκτωρ: Ξωτικό.

Τέρας: Αυτό μου έλεγες, πατέρα. Το ξέχασες; Τα πάντα. Αρκεί να το θελήσεις.

Βίκτωρ: Κάποιες φορές η θέληση δεν είναι αρκετή.

Τέρας: Δηλαδή μου έλεγες ψέματα;

Βίκτωρ: Προσπάθησα καλή μου. Προσπάθησα. Όμως είναι αδύνατο.

Τέρας: Όπως η ανάσταση δυο νεκρών σωμάτων;

Βίκτωρ: Δεν είναι το ίδιο.

Τέρας: Διαφωνώ.

Βίκτωρ: Κι όμως. Η ζωή προϋπήρχε στα σώματα σας. Εγώ απλά τους την έδωσα πίσω. Αυτό όμως που μου ζητάτε. Εσύ... Η Μαίρη... Είναι τόσο δύσκολο. Κάτι που δεν έχει γίνει ποτέ.

Τέρας: Και ο μύθος; Οι άνθρωποι παλιά ήταν-

Βίκτωρ: Είναι απλά μια όμορφη ιστορία. Τίποτα περισσότερο. Σκέψου λογικά. Είναι δυνατόν κάποιο πλάσμα να χωριστεί στη μέση και να επιζήσει;

Τέρας: Αν το χωρίσει ένας θεός.

Βίκτωρ: Λυπάμαι.

Τέρας: Το είπες και ο ίδιος. Ο μύθος υπάρχει σε πολλούς πολιτισμούς. Δεν γίνεται να είναι τυχαίο.

Βίκτωρ: Οι άνθρωποι είμαστε ίδιοι. Μοιραζόμαστε σκέψεις, ελπίδες, φοβίες. Είναι λογικό να δημιουργούμε παρόμοια παραμύθια. Και ας ζούμε σε άλλες ηπείρους ή εποχές.

Τέρας: Μην προδίδεις το όραμά της.

Βίκτωρ: Δεν μπορώ. Κανείς άνθρωπος δεν μπορεί να το κάνει.

Τέρας: Ένας θεός όμως;

Βίκτωρ: Ένας θεός; Ναι. Ένας πραγματικός δημιουργός.

Τέρας: Γίνε λοιπόν εσύ αυτός ο δημιουργός. Ξεπέρασε τον δικό σου.

Βίκτωρ: Εγώ;

Τέρας: Θεός. *(γωνατίζει μπροστά του)*

Βίκτωρ: Τι κάνεις εκεί;

Τέρας: Προσεύχομαι στον θεό μου.

Βίκτωρ: Σήκω!

Τέρας: Πατέρα μου και θεέ μου. Εσύ που νίκησες τον θάνατο-

Βίκτωρ: Σταμάτα!

Τέρας: Που πήρες δυο άψυχα σώματα και τους έδωσες ξανά τη ζωή. Εσύ, που εξύψωσες το είδος σου στη σφαίρα του θείου. Ζωοδότη δημιουργέ μου, άκουσε αυτή την παράκληση και δείξε τη δύναμή σου. Πάρε εμένα, το εκλεκτό σου παιδί. Εξάλειψε όλα τα ελαττώματά μου. Χάρισέ μου ένα νέο κορμί. Και κάνε με το τέλειο ανδρόγυνο ον. Κύριέ μου... σώσε με.

Βίκτωρ: Ο Κύριος σου;

Τέρας: Και ο Θεός μου.

Βίκτωρ: Αυτή η προσευχή... με κάνει να... να....

Τέρας: Διόρθωσέ μας και θα σε λατρεύουμε καθημερινά. Κάθε ώρα, κάθε λεπτό.

Βίκτωρ: Δεν μπορώ.

Τέρας: Είναι η ευκαιρία σου, κύριέ μου. Θα φτιάξεις εμάς. Έπειτα κι άλλους. Τέλεια ερμαφρόδιτα πλάσματα που θα γεμίσουν τον κόσμο. Ευτυχισμένα πλάσματα. Που δεν θα ξέρουν τι σημαίνει πόνος και δυστυχία. Θα αναγεννήσεις το ανθρώπινο είδος. Θα κάνεις τον κόσμο ένα παράδεισο. Και όλοι θα σε αγαπάνε και θα σε λατρεύουν.

Βίκτωρ: Εγώ; Δημιουργός μιας νέας φυλής;

Τέρας: Της τέλειας φυλής.

Βίκτωρ: Πως ένα ατελές πλάσμα να φτιάξει το τέλειο;

Τέρας: Αυτή είναι η μέγιστη πρόκληση. Παρά την ατελή φύση σου να πλάσεις το τέλειο ον.

Βίκτωρ: Σήκω!

Τέρας: Μονάχα όταν με σπλαχνιστείς.

Βίκτωρ: Δεν θα αντέξετε την επέμβαση. Θα πεθάνετε.

Τέρας: Το ξέρω.

Βίκτωρ: Και δεν φοβάσαι το θάνατο;

Τέρας: Εκείνη τον φοβήθηκε;

Βίκτωρ: Όχι.

Τέρας: Πως μου ζητάς λοιπόν να δειλιάσω;

Βίκτωρ: Η ανυπαρξία είναι κάτι το τρομερό.

Τέρας: Το κάθε άλλο. Θα νεκρώσουν όλα μέσα μου. Δεν θα νιώθω το καταραμένο κενό.

Βίκτωρ: Ούτε και θα τον αγαπάς όμως. Δεν θα υπάρχουν.

Τέρας: Δεν θα κρατήσει πολύ. Θα μας αναστήσεις.

Βίκτωρ: Κι αυτός; Θα θέλει να πεθάνει; Να υποστεί την ανυπαρξία και να μεταμορφωθεί;

Τέρας: Φυσικά. Εκτός αν... Ξέρει για μένα. Έτσι δεν είναι; Του έχεις πει την αλήθεια...

Βίκτωρ: Δεν γνωρίζει τίποτα για τη δημιουργία του.

Τέρας: Λες ψέματα! Ψέματα! (Ο Βίκτωρ δεν απαντάει.) Ανόητη! Ανόητη! Εσύ φταις! Εσύ! (σηκώνεται)

Βίκτωρ: Γιατί τα βάζεις με τον εαυτό σου;

Τέρας: Δεν καταλαβαίνεις;

Βίκτωρ: Εξήγησέ μου.

Τέρας: Όταν ανακάλυψα τα ημερολόγια και άρχισα να μαθαίνω την αλήθεια, τα έβαζα πάντα πίσω στην κρυφώνα τους τη στιγμή που άρχιζα να χάνω τις αισθήσεις μου.

Βίκτωρ: Για να τον προστατέψεις από την αλήθεια.

Τέρας: Ήθελα πρώτα να βεβαιωθώ.

Βίκτωρ: Μια τέτοια γνώση μπορεί να σε οδηγήσει στην απόγνωση. Δεν ήθελες να νιώσει ότι κι εσύ. Είδες; Δεν διαφέρουμε και πολύ τελικά.

Τέρας: Σταμάτα!

Βίκτωρ: Είσαι δυνατή. Εκείνος όμως όχι. Τόσο ευαίσθητος. Ένα παιδί.

Τέρας: Εκείνος...

Βίκτωρ: Είναι ευτυχισμένος. Επέστρεψε στον πατέρα του και είναι ευτυχισμένος. Για πρώτη φορά μετά από χρόνια.

Τέρας: Ευτυχισμένος;

Βίκτωρ: Πως μπορείς να του στερήσεις την ευτυχία;

Τέρας: Χωρίς εμένα; Πως... πως γίνεται;

Βίκτωρ: Είστε αλλιώτικοι. Δυο διαφορετικά πλάσματα στο ίδιο σώμα. Άκουσέ με. Δεν θα αντέξει. Θα τον συνθλίψει το βάρος της γνώσης.

Τέρας: Ευτυχισμένος...

Βίκτωρ: Θα σηκώσουμε το βάρος για αυτόν. Και θα δεις. Θα γίνουν όλα όπως παλιά. Η αγάπη του πατέρα σας φτάνει. Θα γίνεις και πάλι χαρούμενη. Όπως αυτός.

Τέρας: Ευτυχισμένος... *(Αρχίζει να μεταμορφώνεται. Ο Βίκτωρ τρέχει κοντά της. Παίρνει το φιαλίδιο από τα χέρια της και τη βοηθάει να αποχωρήσει.)*
Ευτυχισμένος...

10.

(Ο Βίκτωρ μόνος στη σκηνή. Ψάχνει στο μπαούλο της Μαίρη. Βρίσκει το παλιό φλάουτο του Τέρατος. Αρχίζει να παίζει μια μελαγχολική μελωδία. Η αρσενική μορφή μπαίνει στη σκηνή.)

Τέρας: Τι όμορφος ήχος.

Βίκτωρ: Το φλάουτό σου.

Τέρας: Ναι. (Το παίρνει στα χέρια του.) Έπαιζα μόλις ξυπνούσα.

Βίκτωρ: Πόσο μου άρεσε να σε ακούω.

Τέρας: Στειόσουν έξω από την πόρτα. Κι άκουγες τη μουσική. Ποτέ δεν έμπαινες μέσα. Όμως ήξερα πως ήσουν εκεί. Έτσι έπαιζα όσο καλύτερα μπορούσα. Για να σε ευχαριστήσω.

Βίκτωρ: Δεν έπρεπε να σταματήσεις να παίζεις.

Τέρας: Αφού έσπασε.

Βίκτωρ: Στο έφτιαξα.

Τέρας: Δεν έπρεπε όμως να παίζω ξανά.

Βίκτωρ: Γιατί; Ποτέ δεν μου είπες.

Τέρας: Εκείνο το πρωί ξύπνησα τρομαγμένος. Είχα δει τον εφιάλτη και πάλι. Είχα τόσο ανάγκη τη μουσική. Να γαληνεύσω. Να ξεχάσω τους φόβους μου. Το όργανο όμως δεν ήταν στη θέση του. Έψαξα σε όλο το δωμάτιο. Τελικά ήταν κάτω από το κρεβάτι. Σπασμένο.

Βίκτωρ: Σε βρήκα στο κρεβάτι να τρέμεις.

Τέρας: Με πήρες αγκαλιά. Και κάτι μου ψιθύρισες. Θυμάσαι;

Βίκτωρ: Ο πόθος της πεταλούδας για το άστρο.¹

Τέρας: Ποτέ δεν θα ξεχάσω αυτή την πρόταση.

Βίκτωρ: Οι λέξεις. Η μουσική της φυλής μας.

¹ Στίχος από το ποίημα του Πέρσι Σέλλεϋ "Το---"

Τέρας: Εγώ ποτέ δεν θα μιλήσω έτσι. (Του δίνει πίσω το φλάουτο.) Καταλαβαίνεις τώρα γιατί δεν έπαιξα ποτέ ξανά; Δεν μπορούσα να βασιστώ σε αυτό. Ήταν εύθραυστο. Θα έспаγε και πάλι. Θα με πρόδιδε.

Βίκτωρ: Τώρα όμως; Δεν φοβάσαι πια τη σιά.

Τέρας: Σωστά.

Βίκτωρ: Οπότε; Θα παίζεις για μένα;

Τέρας: Έχω ξεχάσει.

Βίκτωρ: Μόλις το πιάσεις στα χέρια σου θα θυμηθείς. Είναι στη φύση σου.

Τέρας: Ίσως.

Βίκτωρ: Λοιπόν; Θα παίζεις;

Τέρας: Αν μου κάνεις μια χάρη.

Βίκτωρ: Ότι θέλεις.

Τέρας: Μίλησέ μου ξανά για εκείνη.

Βίκτωρ: Για ποια;

Τέρας: Τη Μαίρη.

Βίκτωρ: Όχι.

Τέρας: Τη σιέφτομαι συνεχώς.

Βίκτωρ: Πρέπει να τη ξεχάσεις.

Τέρας: Σε παρακαλώ, πατέρα. Πες μου.

Βίκτωρ: Σου είπα πως δεν θυμάμαι καλά.

Τέρας: Θα μπορούσες ίσως να μου περιγράψεις το πρόσωπό της.

Βίκτωρ: Δεν θα το κάνω.

Τέρας: Μόνο αυτό. Και υπόσχομαι πως δεν θα αναφέρω ξανά το όνομά της.

Βικτωρ: Δεν ήταν όμορφη.

Τέρας: Πως;

Βικτωρ: Το σώμα της είχε άσχημες αναλογίες. Το μάτια της ήταν μικροσκοπικά και τα μαλλιά της-

Τέρας: Σταμάτα!

Βικτωρ: Η εικόνα της ήταν σχεδόν αποκρουστική.

Τέρας: Ένα τέρας;

Βικτωρ: Περίπου.

Τέρας: Και ο Σέλλεϋ; Γιατί την παντρεύτηκε τότε;

Βικτωρ: Δεν ξέρω. Μπορεί να γοητεύτηκε από τη φαντασία της.

Τέρας: Ένα τέρας; Σαν και μένα;

Βικτωρ: Εσύ δεν είσαι τέρας. *(τον αγκαλιάζει)* Πρέπει να τη ξεχάσεις. Αυτή και κάθε άλλη γυναίκα. Η συντροφιά του πατέρα σου είναι αρκετή.

Τέρας: Είναι;

Βικτωρ: Φυσικά. Εέχασες πόσο δυστυχημένος ήσουν μετά τη φυγή σου;

Τέρας: Ναι, σωστά...

Βικτωρ: Τώρα όμως όλα είναι όπως παλιά.

Τέρας: Πατέρα;

Βικτωρ: Πες μου καλέ μου.

Τέρας: Ακόμα νιώθω δυστυχημένος.

Βικτωρ: Έτσι νομίζεις. Έζησες καιρό μόνος σου. Χωρίς κανένα να σε νοιάζεται. Και τώρα που βρήκες της ευτυχία δεν μπορείς να την αναγνωρίσεις.

Τέρας: Εγώ... δεν...

Βίκτωρ: Ησύχασε. Εγώ είμαι εδώ.

Τέρας: *(Σηκώνεται απότομα.)* Λυπάμαι. Θα μείνω για πάντα δυστυχισμένος. Εκτός...

Βίκτωρ: Ναι;

Τέρας: Αν με βοηθήσεις.

Βίκτωρ: Για σένα μπορώ να κάνω τα πάντα.

Τέρας: Τότε... Μπορείς να μου φτιάξεις...

Βίκτωρ: Γιατί σταμάτησες;

Τέρας: Διστάζω να στο πω.

Βίκτωρ: Τρέμεις.

Τέρας: Είναι γιατί...

Βίκτωρ: *(του χαϊδεύει τα μαλλιά)* Μη φοβάσαι. Πες μου.

Τέρας: Σου ζητώ ταπεινά να μου φτιάξεις... μια νύφη.

Βίκτωρ: Πως;

Τέρας: Ένα ταιρί.

Βίκτωρ: Εκείνο το καταραμένο βιβλίο. Δεν έπρεπε να το διαβάσεις.

Τέρας: Ακόμα κι εκείνο το τέρας είχε ανάγκη μια σύντροφο. Πόσο μάλλον εγώ.

Βίκτωρ: Δεν είχε την αγάπη του δημιουργού του.

Τέρας: Το ξέρω.

Βίκτωρ: Γιατί λοιπόν είσαι αχάριστος;

Τέρας: Δεν είμαι. Απλά μια σύντροφος είναι κάτι το διαφορετικό.

Βίκτωρ: Ανοησίες.

Τέρας: Όσο έλειπα μελέτησα με τις ώρες τη φύση. Κάθε πλάσμα έχει ένα σύντροφό.

Βίτωρ: Επειδή είναι κατώτερα πλάσματα. Εσύ δεν χρειάζεσαι ταίρι.

Τέρας: Είναι χρέος σου να με βοηθήσεις.

Βίτωρ: Χρέος; Μιλάς σαν εκείνον τον δαίμονα.

Τέρας: Συγνώμη πατέρα. Ζητάω απλά ακόμα μια πράξη αγάπης. Η δημιουργία της θα μας φέρει την ευτυχία. Εγώ και η γυναίκα μου θα σε αγαπάμε και θα σε φροντίζουμε. Θα είμαστε αιώνια δικοί σου.

Βίτωρ: *(τον αγκαλιάζει)* Είσαι μπερδεμένος. Το όνειρο, η σκιά, το βιβλίο. Οι κακουχίες που πέρασες. Έχεις χαθεί. Δεν γνωρίζεις το καλό και το κακό. Όμως ησύχασε. Όλα θα φτιάξουν.

Τέρας: Δηλαδή αρνείσαι;

Βίτωρ: Ναι.

Τέρας: *(Προσπαθεί να φύγει. Ο Βίτωρ τον εμποδίζει.)* Άσε με! *(Ελευθερώνεται και αποχωρεί.)*

11.

(Ο Βίκτωρ μένει μόνος στη σκηνή. Κοιτάζει το μπαούλο. Βρίσκει μια πάνινη κούκλα. Την κρατάει και της μιλάει.)

Βίκτωρ: Ελιζαμπεθ... Είδες; Γύρισαν. Στο είπα πως θα γυρίσουν μια μέρα. Δεν είναι όμως τα πλάσματα που ήξερες. Εκείνα που σε έπαιρναν αγιαλιά μόλις ξάπλωναν. Θυμάσαι; Μόλις ο ένας έκλεινε τα μάτια του, ξυπνούσε ο άλλος. Έτσι δεν ξεκουραζόσουν ποτέ. Έχουν τόσο αλλάζει. Τα αιτήματά τους. Τα άκουσες; Μήπως πρέπει... Τι λες; Να προσπαθήσω; Να του φτιάξω μια νύφη. Θα μπορούσα άραγε; Μα έτσι θα ραγίσει η καρδιά της. Να τους ενώσω; Πως όμως; Δεν μπορούν να συνυπάρξουν. Όταν ξυπνάει ο ένας, κοιμάται ο άλλος. Είναι η φύση τους. Μα τότε τι δημιουργός είμαι; Αποτυχημένος; Έτσι λες; Ναι, το ομολογώ. Κάποτε ίσως να τα κατάφερα. Μα πλέον έχω γεράσει. Το μυαλό μου... η τέχνη μου... Έχουν φθίνει. Έπρεπε να πάρω το ρίσκο στην αρχή. Όμως φοβήθηκα. Μπορεί να μη ζούσαν. Μην με κατηγορείς. Δεν ήσουν εκεί. Δεν ξέρεις πόσο κουράστηκα. Τι θυσίες έκανα για να τους φτιάξω. Τους έκρυψα την αλήθεια. Ήταν όμως για το καλό τους. Όχι! Αυτό που λες είναι ψέμα. Εγώ; Να τους ζηλεύω; Να φοβάμαι πως θα αγαπήσουν ο ένας τον άλλο περισσότερο από μένα; Όχι. Όχι. Όχι. Ήταν δυο νέα πλάσματα. Χωρίς μνήμες. Το καταλαβαίνεις. Δεν ήξεραν τίποτα για τον κόσμο. Δεν μπορούσαν να μιλήσουν, να περπατήσουν, να φάνε. Φοβόταν τα πάντα. Ξέρεις τι αγώνα έδωσα για να τους κάνω ανθρώπους; Αυτό είναι το σπουδαιότερο επίτευγμα της ζωής μου. Όχι η δημιουργία τους. Έπρεπε πρώτα να γίνουν άνθρωποι. Κι έπειτα να μάθουν την αλήθεια.

(Η θηλυκή μορφή μπαίνει στη σκηνή. Μόλις βλέπει τον Βίκτωρ με την κούκλα τρέχει προς το μέρος του.)

Τέρας: Η Ελιζαμπεθ.

Βίκτωρ: Ναι, καλή μου. *(Της δίνει την κούκλα.)*

Τέρας: Η κούκλα μου. Το αγαπημένο μου κορίτσι.

Βίκτωρ: Κάποτε ήταν όμορφη.

Τέρας: Ναι. Ένας μικρός άνθρωπος. Τώρα όμως;

Βίκτωρ: Είναι βρώμικη.

Τέρας: Και το πρόσωπό της έχει φθαρεί. Της έχει φύγει το ένα μάτι. Και τα μαλλιά της...

Βίκτωρ: Δεν έπρεπε να την εγκαταλείψεις.

Τέρας: Είναι ένα τέρας.

Βίκτωρ: Θα σου αγοράσω μια καινούρια.

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Αφού σου αρέσουν οι κούκλες.

Τέρας: Θα τη φτιάξω.

Βίκτωρ: Καλή μου...

Τέρας: Θα την πλύνω. Έπειτα θα κόψω για εκείνη λίγες τούφες από τα μαλλιά μου. Θα της φτιάξω κι ένα μάτι. Ίσως της ράψω κι ένα νέο φόρεμα.

Βίκτωρ: Δεν θα γίνει όπως ήταν παλιά.

Τέρας: Τα πάντα είναι εφικτά. Αρκεί να το θελήσουμε.

Βίκτωρ: Δεν είναι έτσι.

Τέρας: Ακόμα και τα πιο παράλογα. Όπως... να μας χωρίσεις στη μέση. Ότι έκαναν και οι θεοί σε εκείνα τα πλάσματα.

Βίκτωρ: Πόσες φορές θα στο πω; Είναι απλά ένας μύθος.

Τέρας: Μπορείς. Το ξέρω πως μπορείς.

Βίκτωρ: Είναι αδύνατο.

Τέρας: Όχι για σένα. Θα μας χωρίσεις. Θα δημιουργήσεις δυο νέους ανθρώπους.

Βίκτωρ: Ο πόνος θα είναι μεγάλος.

Τέρας: Θα τον αντέξουμε.

Βίκτωρ: Μπορεί να πεθάνετε.

Τέρας: Κι εσύ θα μας αναστήσεις.

Βίκτωρ: Μα έτσι δεν θα είστε πια ενωμένοι.

Τέρας: Το ξέρω.

Βίτωρ: Θα το αντέξεις;

Τέρας: Δεν υπάρχει άλλη λύση. Μόνο αν χωριστούμε η Μαίρη θα βρει και πάλι τον Πέρσι και ο Πέρσι την Μαίρη.

Βίτωρ: Δεν έχεις καταλάβει;

Τέρας: Ποιο πράγμα;

Βίτωρ: Δεν είσαι η Μαίρη.

Τέρας: Πως;

Βίτωρ: Ούτε εκείνος ο Πέρσι.

Τέρας: Αφού με έφτιαξες από το σώμα της. Κοίτα τα χέρια μου. Με αυτά έγραφε. Κοίτα τα μάτια μου. Με αυτά διάβαζε.

Βίτωρ: Λυπάμαι.

Τέρας: Σκέφτομαι με το μυαλό της. Αυτό που επινόησε την ιστορία του τέρατος.

Βίτωρ: Δεν είναι αρκετό.

Τέρας: Τι μου λείπει;

Βίτωρ: Δεν έχεις τις μνήμες της. Ούτε σκέφτεσαι όπως εκείνη.

Τέρας: Πως γίνεται;

Βίτωρ: Έχετε άλλες ψυχές.

Τέρας: Δεν το δέχομαι.

Βίτωρ: Το σώμα μας δεν είναι ο εαυτός μας. Είναι ύλη που ανακυκλώνεται με τη ζωή και το θάνατο.

Τέρας: Δηλαδή το σώμα σου κάποτε άνηκε σε κάποιον άλλο;

Βίτωρ: Όχι όμως με αυτή τη μορφή.

Τέρας: Πες μου τότε. Γιατί νιώθω αυτό το κενό; Γιατί τον έχω ανάγκη;

Βίκτωρ: Όλα είναι στο μυαλό σου.

Τέρας: Όχι.

Βίκτωρ: Άκουσέ με.

Τέρας: Όχι. Είμαι σίγουρη πως είμαι η Μαίρη.

Βίκτωρ: Δεν είσαι.

Τέρας: Ας κάνουμε ένα πείραμα.

Βίκτωρ: Τι είδους πείραμα;

Τέρας: Διάβασέ μου λίγους στίχους του Πέρσι. Αν είμαι εκείνη, θα το καταλάβω.

Βίκτωρ: Ανοησίες.

Τέρας: Σε παρακαλώ.

Βίκτωρ: Δεν έχω τα ποιήματά του.

Τέρας: Αποκλείεται να ήρθε εδώ χωρίς τα χειρόγραφα του αγαπημένου της.

Βίκτωρ: Δεν τα είχε ανάγκη. Είχε μαζί της τον ίδιο.

Τέρας: Θα σου είχε απαγγείλει τους στίχους του στην Ιταλία.

Βίκτωρ: Θυμάμαι μονάχα έναν.

Τέρας: Πρέπει να μου τον πεις.

Βίκτωρ: Δεν ξέρω... Μπορεί να σου κάνει κακό.

Τέρας: Σε παρακαλώ. Σου ζητάω μονάχα ένα στίχο. Κι αν δεν νιώσω τίποτα, εγώ η ίδια θα παραδεχτώ το λάθος μου. Θα αποσύρω το αίτημά μου.

Βίκτωρ: «Ο πόθος της πεταλούδας για το άστρο.»

Τέρας: Ο πόθος της πεταλούδας για το άστρο;

Βίκτωρ: Το πυρ που θα την κάψει.

Τέρας: Ή μήπως την αιώνια φωτιά. Εκείνη που θα αλλάξει τη φύση της. *(Το Τέρας κλείνει τα μάτια του. Τρέμει.)*

Βίκτωρ: Είσαι καλά;

Τέρας: Ο πόθος της πεταλούδας για το άστρο... Αυτός είναι. Ακούω τη φωνή του.

Βίκτωρ: Ποιος;

Τέρας: *(Συνεχίζει να τρέμει. Ο Βίκτωρ της πιάνει το χέρι.)* Εκείνος. Το άλλο μου μισό. *(Η φωνή της αλλάζει. Θυμίζει την αρσενική μορφή.)* Σε βλέπω. Ποιο καθαρά από ποτέ. Είσαι όμορφη. Και η εικόνα σου. Τόσο οικεία. Με ακούς; Με ακούς; Εγώ είμαι. Βλέπεις το χέρι μου; Είμαι δίπλα σου. Μα δεν μπορώ να προχωρήσω άλλο. Κάνε ένα βήμα. Άγγιξέ με. Μη φοβάσαι. Θα μας βοηθήσει ο πατέρας. Ο καλός μου πατέρας. Είναι ο δημιουργός μου. Ο ποιος σοφός από όλους τους ανθρώπους. Θα ξέρει τι πρέπει να κάνουμε. Τώρα που σε βρήκα δεν θα σε αφήσω ποτέ... ποτέ... ποτέ... *(Το Τέρας χάνει τις αισθήσεις του.)*

12.

(Ο Βίκτωρ βάζει την κούκλα στην αγκαλιά του Τέρατος. Το σκεπάζει με το σεντόνι με το οποίο είχε σκεπάσει τον καθρέπτη και το φιλάει στο μέτωπο. Έπειτα παίρνει το αντίτυπο του βιβλίου. Το κοιτάζει χωρίς να το ανοίγει.)

Βίκτωρ: Μαιρη... Γιατί σε άκουσα; Γιατί; Θα μπορούσα απλά να σου υποσχεθώ. Να σε βοηθήσω να έχεις έναν όμορφο θάνατο. Κι έπειτα να σας θάψω. Τον ένα δίπλα στον άλλο. Αγκαλιασμένους. Θα υπήρχε πιο τέλεια ένωση; Θα λιώνατε μαζί. Η ύλη σας θα αποκτούσε μία ουσία. Και ποιος ξέρει. Ίσως αργότερα να έπαιρνε τη μορφή ενός φυτού ή ενός βράχου. Τι γνώμη θα είχε άραγε εκείνος για το σχέδιό σου; Ποτέ δεν σε ρώτησα. Το παραμικρό ίχνος αμφιβολίας θα σε σύνθλιβε. Όμως αναρωτιέμαι συχνά. Σε αγαπούσε κι εκείνος το ίδιο; Θα αυτοκτονούσε για χάρη σου; Θα κυνηγούσε το αδύνατο; Όπως εγώ;

Μου θύμιζες εκείνη. Την Ελιζαμπεθ. Την αγαπημένη μου ξαδέρφη. Εκείνη που πέθανε δεκαέξι χρονών. Δική της ήταν η πρώτη ιστορία του τέρατος. Όμως δεν το ονόμαζε τέρας. Ήταν το πλάσμα. Το παιδί των ανθρώπων. Ένα υπέροχο ον που λάτρευαν όλοι. Γιατί ήταν φτιαγμένο από τα σώματα των νεκρών που τόσο αγάπησαν. Δεν πρόλαβε ποτέ να την τελειώσει. Πέθανε. Πριν προλάβω να της πω πως... Πριν προλάβω να εξελίξω την επιστήμη μου για να... Σε είχε ενθουσιάσει η ιδέα της. Τα πειράματά μου. Κι εγώ, μαγεμένος από την παρουσία σου, σου είπα τα πάντα. Με κάθε λεπτομέρεια. Για να γράφεις αυτό το βιβλίο. Καλύτερα από ότι θα το έκανε εκείνη; Δεν ξέρω. Μπορεί.

Μακάρι να ήσουν εδώ. Να έβλεπες το δημιούργημά μου. Πως θα το ονόμαζες άραγε; Πλάσμα ή τέρας; *(Πηγαίνει πάνω από το Τέρας. Της χαϊδεύει τα μαλλιά.)* Κοιμάται τόσο γαλήνια. Τι να συνέβη πριν; Έφτασαν κοντά. Πολύ κοντά. Η αρσενική μορφή ήθελε να ξυπνήσει. Να ενωθεί με τη θηλυκή όσο εκείνη ήταν ακόμα ξύπνια. Μα κάτι τέτοιο είναι αδύνατο.

(Κοιτάζει τον εαυτό του στον καθρέπτη.) Μακάρι να μπορούσα να αλλάξω τη φύση μου. Να γίνω σαν κι αυτούς. Μα πως; Είναι αδύνατο. Αν τα κατάφερνα... θα μπορούσα ίσως να τους καταλάβω. Αυτό είναι το μόνο που επιθυμώ. Να τους καταλάβω. Θα ήξερα πως σκέφτονται. Πως είναι να νιώθεις αυτό το κενό. Ίσως τότε να ικανοποιούσα το αίτημά της. Μα τώρα όχι. Φοβάμαι. Αν ενωθούν δεν θα με έχουν πλέον ανάγκη. Θα φύγουν μακριά. Κι εγώ θα μείνω εδώ με τις αναμνήσεις. Της Ελιζαμπεθ... της Μαιρη... της δικής τους...

13.

(Η θηλυκή μορφή αρχίζει να παραμιλάει ενώ κοιμάται. Βλέπει κάποιον εφιάλτη.)

Τέρας: Φωτιές... Σε όλον τον ουρανό... Ουρλιαχτά... Φωτιές... Τα μάτια μου... Καίνε τα μάτια μου... Μη... Σταματήστε... Πονάω... Μην μου τον παίρνετε... Μη... Μη μας χωρίζετε... Μείνε κοντά μου... Μείνε... Μην κάνεις βήμα... Άπλωσε τα χέρια σου και βρες τα δικά μου... Που είσαι; Που;

(Το Τέρας ξυπνάει βγάζοντας ένα ουρλιαχτό. Ανασαίνει γρήγορα. Ο Βίκτωρ τρέχει κοντά του και το παίρνει αγκαλιά.)

Βίκτωρ: Ησύχασε.

Τέρας: *(τον σπρώχνει)* Μην με αγγίζεις. Εσύ φταις για όλα. Εσύ! Πως τόλμησες να μας χωρίσεις;

Βίκτωρ: Ηρέμησε. Ήταν απλά ένας εφιάλτης.

Τέρας: Τον έζησα Βίκτωρ. Τον έζησα. Τον χωρισμό των πλασμάτων. Δεν υπάρχει πιο οδυνηρή εμπειρία. Ο πόνος... Το κενό... Και πιο πριν...

Βίκτωρ: Τι; Τι ένιωσες;

Τέρας: Μια ιδέα από την πληρότητα των αρχαίων πλασμάτων. Ήρθαμε κοντά. Πολύ κοντά. Άκουσα τη φωνή του. Με έβλεπε. Μα δεν μπορούσαμε να αγγίζουμε ο ένας τον άλλο. *(Σηκώνεται. Κοιτάζει τον εαυτό της στον καθρέπτη.)* Μα πως γίνεται; Δεν μπορώ να το καταλάβω. Γίνομαι αυτός και γίνεται εγώ. Μας έχεις δει να αλλάζουμε;

Βίκτωρ: Ναι.

Τέρας: Και; Πως είναι;

Βίκτωρ: Γίνεται ξαφνικά ενώ κοιμάστε. Πρέπει να είσαι πολύ προσεκτικός για να το παρατηρήσεις.

Τέρας: Σε ζηλεύω. Σχεδόν σε μισώ. Τον βλέπεις. Του μιλάς. Τον φροντίζεις. Κι εκείνος σε εμπιστεύεται.

Βίκτωρ: Το ίδιο πρέπει να κάνεις κι εσύ.

Τέρας: Είμαι δυστυχισμένη. (Πιέφτει στα πόδια του.) Στο ζητώ για μια τελευταία φορά. Ελέησέ με!. Χωρίς αυτόν είμαι ένα άθλιο πλάσμα.

Βίτωρ: Εκείνος όμως όχι.

Τέρας: Δεν είναι ευτυχισμένος. Το ξέρω. Σε παρακαλώ. Απάλλαξέ μας από τη δυστυχία μας.

Βίτωρ: Ανόητη. Δεν ξέρεις τίποτα.

Τέρας: Πως;

Βίτωρ: Ο έρωτας. Αυτός είναι η ύψιστη δυστυχία.

Τέρας: Αποκλείεται.

Βίτωρ: Δεν ξέρεις πως είναι. Στην αρχή ο άλλος είναι τα πάντα για σένα. Μα κάποια στιγμή όλα αλλάζουν. Σου είναι τελείως αδιάφορος.

Τέρας: Κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί.

Βίτωρ: Ο έρωτας μοιάζει με ένα ακμαίο ανθρώπινο σώμα. Σιγά σιγά φθίνει... πεθαίνει... σαπίζει... Προκαλεί μόνο αποστροφή.

Τέρας: Δεν το πιστεύω.

Βίτωρ: Μόνο ο ανεκπλήρωτος έρωτας παραμένει ιερός.

Τέρας: Και η Μαίρη; Αν ήταν δυστυχισμένη, δεν θα θυσιαζόταν για να ενωθεί με το ταίρι της.

Βίτωρ: Για αυτό ήρθε σε μένα. Όχι για να νικήσουμε το θάνατο. Αλλά τον έρωτα. Να κάνουμε τη φύση του αθάνατη. Είχε νιώσει τη φθορά. Ο έρωτάς τους σάπιζε. Τον έτρωγαν τα σκουλήκια. Όπως θα έτρωγαν και το πτώμα του Πέρσι. Μόνο αν υπήρχε μια πραγματική ένωση. Όπως στον αρχαίο μύθο. Μόνο τότε ο έρωτας τους θα παρέμενε άφθαρτος.

Τέρας: Κι εσύ απέτυχες.

Βίτωρ: Αλλά ακόμα μπορώ να σας κάνω ευτυχισμένους. Αρκεί να με αγαπήσετε. Αποκλειστικά και με όλο σας το είναι.

Τέρας: Σταμάτα.

Βίκτωρ: Για σας μπορώ να κάνω τα πάντα. Ακόμα και να αλλάξω. Να προσθέσω στο σώμα μου τις σάρκες των νεκρών. Για να γίνουμε ίδιοι.

Τέρας: Θα βεβηλώσεις το σώμα σου;

Βίκτωρ: Θα αλλάξω τη φύση μου. Θα γίνω ένα τέρας.

Τέρας: Ένα τέρας; (Ο Βίκτωρ τη σημαδεύει με ένα όπλο.) Βίκτωρ...

Βίκτωρ: Δεν θα σας χάσω και πάλι. Όχι. Δε θα το επιτρέψω. Όποιο κι αν είναι το κόστος.

Τέρας: Ένας πατέρας ποτέ δεν θα σκότωνε.

Βίκτωρ: Ένα τέρας όμως;

Τέρας: Εσύ δεν είσαι τέρας.

Βίκτωρ: Στη λέξη πατέρας είναι κρυμμένο ένα τέρας.

Τέρας: Με τρομάζεις.

Βίκτωρ: Ορκίσου πως δεν θα φύγεις ποτέ.

Τέρας: Θα μου στερήσεις την ελευθερία μου;

Βίκτωρ: Αν χρειαστεί.

Τέρας: Έκανε κάτι παρόμοιο ο δικός σου δημιουργός;

Βίκτωρ: Δεν σε αφορά.

Τέρας: Σας έδωσε ελεύθερη βούληση.

Βίκτωρ: Και τιμώρησε την ανυπακοή μας. Μας έδιωξε από τον Παράδεισο.

Τέρας: Διώξε μας λοιπόν κι εσύ.

Βίκτωρ: Δεν θα με εγκαταλείψετε ξανά. Θα σας σκοτώσω. Κι έπειτα θα πάρω το πτώμα σας. Θα το ενώσω με το δικό μου. Τα χέρια μας... τα μαλλιά μας... η πλάτη μας. Θα γίνουν ένα. Δεν με νοιάζει πόσο θα πονέσω. Ούτε πόσο χρόνο θα πάρει. Θα ενωθεί ο δημιουργός με το δημιούργημα.

Τέρας: Μη. Σε παρακαλώ.

Βίκτωρ: Κανένα δημιούργημα δεν είχε αυτή τη τιμή.

Τέρας: Θέλει να ζυπνήσει. Να πάρει τη θέση μου. Να θυσιαστεί.

Βίκτωρ: Θυσιάσου εσύ για αυτόν. Μην τον αφήσεις να βιώσει το θάνατο. Θα μετρήσω μέχρι το τρία. Κι έπειτα θα πυροβολήσω.

Τέρας: Δεν θέλω να πεθάνω.

Βίκτωρ: Μια στιγμή. Κι έπειτα όλα τελείωσαν. Ένα...

Τέρας: Σε παρακαλώ...

Βίκτωρ: Δύο...

Τέρας: Άσε με να σε αγκαλιάσω τουλάχιστον.

Βίκτωρ: Πως;

Τέρας: Μια αγκαλιά. Φοβάμαι...

Βίκτωρ: Έλα κοντά μου.

(Αργά και με ασταθές βήμα, σαν ένα μωρό που κάνει τα πρώτα του βήματα, φτάνει κοντά του και πέφτει στην αγκαλιά του. Τα φώτα κλείνουν. Ακούγεται πυροβολισμός. Ο Βίκτωρ πυροβολεί τον εαυτό του.)

Τέρας: Πατέρα;

Βίκτωρ: Θεέ μου! Τα ανδρόγυνα πλάσματα. Παλεύουν με τους θεούς. Για τη ψυχή του τέρατος. *(πεθαίνει)*

14.

(Το Τέρας αργά, σαν σε ιεροτελεστία, γδύνει τον Βίκτωρ, του βάζει άρωμα και χτενίζει τα μαλλιά του. Σε όλη τη διάρκεια της σκηνης μιλάει πότε με την αρσενική και πότε με τη θηλυκή του μορφή. Οι μονόλογοι τον δύο μορφών δημιουργούν έναν πλεκτό διάλογο.)

Θηλυκό: Ο δημιουργός μου.

Αρσενικό: Νεκρός.

Θηλυκό: Τυλιγμένος σε ένα σεντόνι.

Αρσενικό: Αυτός που μου χάρισε τη ζωή.

Θηλυκό: Είναι ένα άψυχο σώμα.

Αρσενικό: Είναι ένα κουφάρι.

Θηλυκό: Τίποτα το ανθρώπινο πάνω του.

Αρσενικό: Έτσι θα έβλεπε κι αυτός τους νεκρούς.

Θηλυκό: Το τέλειο υλικό.

Αρσενικό: Η πρώτη ύλη.

Θηλυκό: Για το ανόσιο έργο του.

Αρσενικό: Για τα πειράματά του.

Θηλυκό: Όπως η Μαίρη και ο Πέρσι.

Αρσενικό: Και τώρα...

Θηλυκό: Τώρα ήρθε η σειρά του.

Αρσενικό: Το πτώμα του περιμένει την ανάσταση.

Θηλυκό: Μα πως;

Αρσενικό: Ποτέ δεν με δίδαξε.

Θηλυκό: Αν ήξερα.

Αρσενικό: Αν με είχε διδάξει.

Θηλυκό: Θα τον έφερνα πίσω στη ζωή.

Αρσενικό: Θα προσπαθούσα.

Θηλυκό: Για να ικανοποιήσει το αίτημά μου.

Αρσενικό: Θα τον έφερνα πίσω.

Θηλυκό: Μα που ακούστηκε;

Αρσενικό: Για να φτιάξει μια νύφη.

Θηλυκό: Το δημιούργημα να αναστήσει τον δημιουργό του.

(Το Τέρασ αρχίζει να τυλίγει το γυμνό σώμα του Βίκτωρ στο σεντόνι.)

Αρσενικό: Νεκρός.

Θηλυκό: Μπροστά μου.

Αρσενικό: Πρέπει να κλάψω.

Θηλυκό: Ναι.

Αρσενικό: Κάθε πλάσμα οφείλει να θρηγεί τον δημιουργό του.

Θηλυκό: Γυμνός κι άψυχος κείτεται μπροστά μου.

Αρσενικό: Εκείνος που με φρόντιζε πάντα.

Θηλυκό: Θυσιάστηκε.

Αρσενικό: Πέθανε.

Θηλυκό: Για να μην κάνει κακό.

(Μεταφέρουν το πτώμα δίπλα στο μπαούλο.)

Θηλυκό: Τι σημαίνει τέρας;

Αρσενικό: Άνθρωπος.

Θηλυκό: Τι σημαίνει άνθρωπος;

Αρσενικό: Τέρας.

Θηλυκό: Ένας πόλεμος για ένα τέρας.

Αρσενικό: Μα έχουν τα τέρατα ψυχή;

Θηλυκό: Αυτό ονειρεύτηκε πριν πεθάνει.

Αρσενικό: Αντίο πατέρα.

Θηλυκό: Αντίο Βίκτωρ.

(Το θηλυκό παίρνει το φιαλίδιο με το δηλητήριο από τη τσέπη του σακακιού του Βίκτωρ.)

Αρσενικό: Και τώρα;

Θηλυκό: Είμαστε ελεύθεροι.

Αρσενικό: Χωρίς αυτόν.

Θηλυκό: Χωρίς ελπίδα.

Αρσενικό: Μια δυστυχής ύπαρξη.

Θηλυκό: Όπως εκείνος ο δαίμονας.

Αρσενικό: Καταδικασμένη.

Θηλυκό: Ναι.

Αρσενικό: Για πάντα μόνη.

Θηλυκό: Δεν θα βρεθούμε ποτέ. Πόσο θα ήθελα να σου μιλήσω. Να σου πιάσω το χέρι. Να σε φιλήσω. Μα πως; *(Βγάζει το φιαλίδιο. Το σηκώνει ψηλά στον αέρα.)* Ένα φιλή. Για σένα αγάπη μου. Πρώτο και τελευταίο. *(Φέρνει το φιαλίδιο στα χείλη της. Το φιλεί. Πίνει.)*

Αρσενικό: Το φιλή της. Έχω στα χείλη μου τη γεύση των χειλιών της.

Θηλυκό: Των χειλιών μας.

Αρσενικό: Το δέχομαι κι ανταποδίδω. *(Φέρνει το φιαλίδιο στα χείλη του. Το φιλάει. Πίνει και ζαπλώνει. Έχει σπασμούς όμως γρήγορα ηρεμεί.)* Ξέρω. Ξέρω τα πάντα. Για τη Μαίρη, τον Πέρσι, τον πατέρα. Για τη δημιουργία μου. Και για εκείνη. Το άλλο μου μισό.

Θηλυκό: Ξέρει. Γνωρίζει τα πάντα. Δεν έπρεπε ανόητη. Δεν έπρεπε. Τώρα θα πεθάνει δυστυχημένος.

Αρσενικό: Τη βλέπω. Είναι η σιά. Πρέπει να τρέξω κοντά της. Ναι. Είναι αυτή. Βλέπω τη μορφή της. Την πραγματική της μορφή. Τόσο όμορφη. Μοιάζουμε. Είμαστε ο ίδιος άνθρωπος. Ένας άνδρας και μία γυναίκα που πρέπει να ενωθούν. Να γίνουν το ίδιο πλάσμα.

Θηλυκό: Που είσαι; Το ξέρω πως είσαι κάπου εδώ κοντά. Η φωνή σου. Γίνεται όλο και πιο καθαρή. Τρέξε να με βρεις. Τρέξε. Πριν να είναι αργά. Πριν πεθάνουμε.

(Το Τέρας έχει και πάλι σπασμούς. Ηρεμεί.)

Αρσενικό: Εσύ;

Θηλυκό: Εσύ;

Αρσενικό: Σε βλέπω. Μα δεν σε ακούω.

Θηλυκό: Σε ακούω. Μα δεν μπορώ να σε δω.

Αρσενικό: Δεν θα σε αφήσω.

Θηλυκό: Είμαστε τόσο κοντά. Θα υπάρχει ένας τρόπος.

Αρσενικό: Δώσε μου το χέρι σου. *(Τεντώνει το αριστερό του χέρι.)*

Θηλυκό: Ναι, το χέρι σου. Θέλω τόσο να το αγγίζω. *(Τεντώνει το δεξί της χέρι.)*

Αρσενικό: Λίγο ακόμα.

(Τα δυο χέρια του Τέρατος αγγίζονται. Πρώτα τα δάχτυλα κι έπειτα οι παλάμες τους. Το ένα χέρι χαϊδεύει το άλλο. Έπειτα σφίγγουν το ένα το άλλο με όλη τους τη δύναμη.)

Αρσενικό: Επιτέλους.

Θηλυκό: Επιτέλους.

Αρσενικό: Σε νιώθω.

Θηλυκό: Κι εγώ.

Αρσενικό: Σε ακούω.

Θηλυκό: Σε βλέπω.

Αρσενικό: Είχε δίκιο. Δεν είμαι ο Πέρσι.

Θηλυκό: Είχε δίκιο. Δεν είμαι η Μαίρη.

Αρσενικό: Εγώ είμαι εσύ.

Θηλυκό: Κι εσύ είσαι εγώ.

Αρσενικό: Ένας άνθρωπος.

Θηλυκό: Ένα τέλειο πλάσμα.

Αρσενικό: Αυτό είναι ευτυχία λοιπόν;

Θηλυκό: Ναι, έτσι νομίζω.

Αρσενικό: Η πεταλούδα που φτάνει στο άστρο.

Θηλυκό: Ναι. Η πεταλούδα που φτάνει στο άστρο.

(Το Τέρας αγκαλιάζει τον εαυτό του και παίρνει εμβρυακή στάση. Βγάζει ήχους ικανοποίησης. Πεθαίνει.)